

κλείει κάθε αυτόματη σύνδεση, διά του άρθρου 58 παράγραφος 1, μεταξύ της θεσπίσεως ποσοτώσεων παραγωγής και της έπιβολής περιορισμών επί της εισαγωγής ανταγωνιστικών προϊόντων.

5. Τό άρθρο 58 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚΑΧ δέν περιορίζει τήν έλευθερία τής Έπιτροπής σέ ό,τι άφορά τήν έπιλογή τής δάσεως πού χρησιμεύει γιά τόν εύλογο καθορισμό τών ποσοτώσεων σέ μία δεδομένη οικονομική κατάσταση. Δέν δύναται λογικώς νά άμφισβητηθεί ότι άποτελεί «εύλογη δάση» κατά τήν έννοια του άρθρου 58 παράγραφος 2 τό κριτήριο τής πραγματικής παραγωγής τών έπιχειρήσεων πού επέλεξε ή Έπιτροπή. Πράγματι, τό κριτήριο αυτό, όπως χρησιμοποιείται στό άρθρο 4 τής άποφάσεως 2794/80, άποτελεί, άφ' ενός μόν, μία δάση άντικειμενικής έκτιμησης πού έπιτρέπει νά άποφεύγονται οι άδεδαιότητες πού ένυπάρχουν στήν έκτίμηση ενός στοιχείου, έν μέρει ύποθε-
6. Στο σύστημα τής γενικής άποφάσεως 2794/80, οι παράγραφοι 3 και 4 του άρθρου 4 αυτής, σκοπό έχουν νά διορθώσουν, ύπέρ όρισμένων έπιχειρήσεων, τό άποτέλεσμα τής λήψεως ύπ' όψη τών παραγωγών άναφοράς, πού καθορίζονται στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου αυτού. Άκριβέστερα, οι διατάξεις αυτές έχουν ως σκοπό νά προσαρμόσουν τις παραγωγές άναφοράς όρισμένων έπιχειρήσεων, λαμβανομένων ύπ' όψη, άφ' ενός μόν, τής συμμετοχής τους κατά τήν ύπό κρίση περίοδο σέ προγράμματα έκουσίας μείωσης, άφ' έτέρου δέ, τών περιορισμών πού συνεπάγεται γι' αυτές ό άσκούμενος από τήν Έπιτροπή έλεγχος επί τών νέων έπενδύσεων.

Στίς συνεκδικαζόμενες ύποθέσεις 39, 43, 85 και 88/81,

ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗ ΑΕ, εταιρία έλληνικού δικαίου μέ έδρα τήν Άθήνα (ύποθέσεις 39/81 και 85/81),

και

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ ΑΕ, εταιρία έλληνικού δικαίου μέ έδρα τόν Πειραιά και κεντρικό γραφείο διοικήσεως στήν Άθήνα (ύποθέσεις 43/81 και 88/81)

έκπροσωπούμενες από τόν André Elvinger, δικηγόρο Λουξεμβούργου, και άντίκλητό τους στό Λουξεμβούργο, 15, Côte-d'Eich,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, έκπροσωπούμενης από τόν νομικό της σύμβουλο Michel van Ackere, έπικουρούμενο από τόν Frank Benyon, μέλος τής

νομικής υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τόν Oreste Montalto, μέλος της νομικής υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο προσφυγές ἀκυρώσεως τῶν ἀτομικῶν ἀποφάσεων, μέ τίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή καθώρισε γιά τίς προσφεύγουσες ἐπιχειρήσεις χαλυβουργίας ποσοτώσεις παραγωγῆς ἀκατεργάστου χάλυβος καί προϊόντων ἐλάσεως γιά τό 1ο τρίμηνο τοῦ ἔτους 1981,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait καί O. Due, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Χλώρο καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεὺς: P. VerLoren van Themaat
γραμματεὺς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τὴν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, οἱ προτάσεις, οἱ ἰσχυρισμοί καί τὰ ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ τρίτου τριμήνου τοῦ ἔτους 1980, ἐσημειώθη, τόσο στὴν κοινοτική ὡσο καί στὴν παγκόσμια ἀγορά, ἀπό-

τομη πώση τῆς ζήτησεως χάλυβος: οἱ συνολικὲς παραγγελίες ἐμειώθησαν αἰφνιδίως κατὰ 20 % σέ σύγκριση μέ τό τρίτο τρίμηνο τοῦ ἔτους 1979, τρίμηνο κατὰ τό ὁποῖο ἦταν ἤδη μικρές· οἱ προερχόμενες ἀπό τὴν κοινοτική ἀγορά παραγγελίες ἐσημείωσαν μείωση κατὰ 25 %.

Τό ποσοστό ἐκμεταλλεύσεως τῆς παραγωγικῆς ἰκανότητος τῶν ἐπιχειρήσεων χαλυβουργίας τῆς Κοινότητος, τό ὁποῖο κατὰ τό δεύτερο τρίμηνο τοῦ 1980 ἦταν 70 % περίπου, ἐμειώθη, κατὰ τόν μήνα Σεπτέμ-

βριο, σέ 58 %, τό χαμηλότερο ποσοστό πού έσπεμείωθη ποτέ στήν Κοινότητα· οι προβλέψεις τών έπιχειρήσεων άφηναν νά διαφανεί, γιά τό τέταρτο τρίμηνο, περαιτέρω μείωση του ποσοστού μέχρι και 55 % τουλάχιστον. Η πολύ μεγάλη διαφορά, μεταξύ έπιχειρήσεων και περιοχών, τής μειώσεως τής παραγωγής είχε ως συνέπεια τήν διατάραξη τής ίσορροπίας μεταξύ έπιχειρήσεων και περιοχών στον οικονομικό και κοινωνικό τομέα.

Η μείωση τής ζήτησεως είχε ως συνέπεια, μεταξύ τών μηνών Ιανουαρίου και Σεπτεμβρίου 1980, τήν πτώση τών τιμών χάλυδος έντός τής Κοινότητος· οι τιμές έμειώθησαν κατά 13 %, ενώ τό κόστος παραγωγής, κατά τήν ίδια περίοδο, ηξήθη κατά 5 %.

Η Έπιτροπή τών Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων πρόδρη κατόπιν αυτού στήν διαπίστωση ότι ή εύρωπαϊκή χαλυδουργία είχε περιέλθει σέ κατάσταση όπου έκινδύνευε σοβαρώς ή πραγματοποίηση τών σκοπών πού καθορίζονται στό άρθρο 3 τής συνθήκης ΕΚΑΧ και ιδίως ό έκσυγχρονισμός και ή αναδιάρθρωση τής παραγωγής, ή βελτίωση τών όρων διαδιώσεως και εργασίας του εργατικού δυναμικού και ό κοινοτικός έφοδιασμός τής κοινής αγοράς και ότι ή Κοινότης εύρίσκετο σέ περίοδο έκδηλης κρίσεως κατά τήν έννοια του άρθρου 58 τής συνθήκης.

Έπειδή τά μέσα έμμέσου δράσεως πού διαθέτει ή Έπιτροπή άπεδειχθησαν μή τελεσφόρα ή άνεπαρκή, ή Έπιτροπή έκρινε άναγκαίο νά επέμβη άμέσως και κατά τρόπο ύποχρεωτικό στήν παραγωγή, γιά νά αποκαταστήσει τήν ίσορροπία μεταξύ προσφορής και ζήτησεως. Μέ τήν άπόφαση 2794/80, τής 31ης Οκτωβρίου 1980 (ΕΕ είδ. έκδ. 13/010 σ. 50), ή Έπιτροπή έδέσπισε καθεστώς ποσοστώσεων παραγωγής χάλυδος γιά τίς έπιχειρήσεις τής χαλυδουργικής βιομηχανίας τής Κοινότητος.

Τό άρθρο 2 τής έν λόγω άποφάσεως όρίζει ότι ή Έπιτροπή καθορίζει τριμηνιαίες ποσοστώσεις παραγωγής γιά τόν άκατέργαστο χάλυδα, καθώς και γιά τίς τέσσερις

ομάδες προϊόντων έλάσεως: ρόλους και φύλλα θερμής έλάσεως σέ ειδικά έλασματουργεία, λαμαρίνες quarto και μεγάλα πλατέα, βαρείς μορφοσιδήρους (σιδηροπασάλους, δοκίδες μέ φαρδιές πλευρές, λοιπές δοκίδες και λοιπούς μορφοσιδήρους, σιδηροδρομικό ύλικό), έλαφρείς μορφοσιδήρους (χονδρόσυμμα σέ στεφάνι, ράβδους όπλισμού σκυροδέματος και λοιπούς χάλυδες έμπορίου).

Σύμφωνα μέ τό άρθρο 3 παράγραφος 1 τής άποφάσεως, ή Έπιτροπή καθορίζει τίς τριμηνιαίες ποσοστώσεις παραγωγής γιά κάθε έπιχείρηση, βάσει τών παραγωγών άναφορής τής έν λόγω έπιχειρήσεως και δι' έφαρμογής επί τών παραγωγών αυτών άναφορής του ποσοστού μείώσεως.

Τό άρθρο 4 τής άποφάσεως 2794/80 όρίζει τήν μέθοδο καθορισμού τών τριμηνιαίων παραγωγών άναφορής κάθε έπιχειρήσεως, τόσο γιά τά προϊόντα έλάσεως, όσο και γιά τόν άκατέργαστο χάλυδα.

α) Οι γενικοί κανόνες καθορίζονται στίς παραγράφους 1 και 2 ως έξης:

1. Γιά κάθε μήνα του έν λόγω τριμήνου λαμβάνεται ύπόψη ό αντίστοιχος μήνας τής χρονικής περιόδου από τόν Ιούλιο 1977 ως τόν Ιούνιο 1980 κατά τόν όποιο ή συνολική παραγωγή στίς τέσσερις ομάδες προϊόντων έλάσεως ήταν ή ύψηλότερη. Οι τρεις μήνες πού επιλέγονται κατ' αυτόν τόν τρόπο και οι όποιοι δέν είναι κατ' άνάγκη συνεχόμενοι συνιστούν τήν περίοδο άναφορής.
2. Οι παραγωγές άναφορής είναι ίσες, όσον άφορά τόν άκατέργαστο χάλυδα και καθεμιά από τίς τέσσερις ομάδες προϊόντων έλάσεως, μέ τίς αντίστοιχες παραγωγές κατά τήν περίοδο άναφορής.

β) Οι παράγραφοι 3, 4 και 5 του άρθρου 4 περιγράφουν τίς ιδιαίτερες περιπτώσεις κατά τίς όποιες αύξάνονται οι παραγωγές άναφορής και, κατά συνέπεια, οι ποσοστώσεις.

Σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 3, η Έπιτροπή αυξάνει, βάσει ορισμένων κριτηρίων, τις παραγωγές αναφοράς των επιχειρήσεων οι οποίες κατά την μεταξύ Ιουλίου 1977 και Ιουνίου 1980 περίοδο είχαν μέσο όρο εκμεταλλεύσεως της ικανότητας παραγωγής κατά 10 ή περισσότερες ποσοστιαίες μονάδες κάτω του μέσου όρου εκμεταλλεύσεως της παραγωγικής ικανότητας των αυτών εγκαταστάσεων άλλων επιχειρήσεων της Κοινότητας κατά τα έτη 1977, 1978 και 1979.

Το άρθρο 4 παράγραφος 4 ορίζει ότι στην περίπτωση κατά την οποία, συνεπεία ενός προγράμματος επενδύσεων που εδηλώθη δεόντως και για το οποίο η Έπιτροπή δεν εξέφερε αρνητική γνώμη, η επιχείρηση βέπει σε λειτουργία, μετά την 1η Ιουλίου

1980, μία νέα εγκατάσταση, ή Έπιτροπή προσαρμόζει, βάσει ορισμένων προϋποθέσεων και εντός καθορισμένων ορίων, την παραγωγή αναφοράς της εν λόγω επιχείρησης.

Το άρθρο 4 παράγραφος 5 ρυθμίζει την περίπτωση αυξήσεως των παραγωγών αναφοράς μίας επιχείρησης για να ληφθεί υπ' όψη η αναδιάρθρωσή της.

Για τα προϊόντα ελάσεως, το ποσοστό μειώσεως σε σχέση με την παραγωγή αναφοράς, το οποίο καθορίσθη για το τέταρτο τρίμηνο του 1980 με το άρθρο 5 παράγραφος 1 της απόφασης 2794/80, καθορίσθη, για το πρώτο τρίμηνο του 1981, με το άρθρο 1 της απόφασης 3381/80 της Έπιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1980, (ΕΕ ειδ. εκδ. 13/010 σ. 88) ως εξής:

Κατηγορία I	Ρόλλοι και φύλλα δερμής ελάσεως σε ειδικά ελασματουργεία	27,73 %
Κατηγορία II	Λαμαρίνες quarto και μεγάλα πλατέα	22,76 %
Κατηγορία III	Βαρείς μορφοχάλυβες (σιδηροπάσσαλοι, δοκίδες με φαρδείς πλευρές, λοιπές δοκίδες και λοιποί μορφοχάλυβες, σιδηροδρομικό υλικό)	19,59 %
Κατηγορία VI	Έλαφρεις μορφοχάλυβες (χονδρόσυρμα σε στεφάνη, ράβδοι όπλισμού σκυροδέματος και άλλοι χάλυβες εμπορίου)	27,64 %

Για τον ακατέργαστο χάλυβα, το ποσοστό μειώσεως που η Έπιτροπή κοινοποιεί στις επιχειρήσεις αντιστοιχεί σύμφωνα με το άρθρο 5 παράγραφος 2 της απόφασης 2794/80, στον μέσο όρο των ποσοστών μειώσεως των τεσσάρων κατηγοριών προϊόντων ελάσεως, σταθμισμένο σύμφωνα με την παραγωγή αναφοράς κάθε μίας εκ των εν λόγω ομάδων προϊόντων.

Σύμφωνα με το άρθρο 14 της απόφασης 2794/80, αν οι περιορισμοί παραγωγής ή παραδόσεως, που επιβάλλονται με την απόφαση και τα μέτρα εφαρμογής της, συνεπάγονται εξαιρετικές δυσκολίες για μία επιχείρηση, ή τελευταία δύναται να άπυσθονθεί στην Έπιτροπή. Η Έπιτροπή εξετάζει την περίπτωση τό συντομότερο δυνατόν υπό τό φώς των στόχων της απόφα-

σεως. Μετά την εξέταση προσαρμόζει, ενδεχομένως, τις διατάξεις της εν λόγω απόφασης.

Η πράξη της 24ης Μαΐου 1979 περί των όρων προσαρμήσεως της Έλληνικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των συνθηκών (ΕΕ ειδ. εκδ. της 19. 11. 1979 — JO L 291 σ. 17 έφ' εξής: η πράξη προσαρμήσεως) ορίζει στό άρθρο 2 ότι «άπό της προσαρμήσεως, οι διατάξεις των αρχικών συνθηκών και οι πράξεις των όργανων των Κοινοτήτων δεσμεύουν την Έλληνική Δημοκρατία και εφαρμόζονται στό κράτος αυτό υπό τούς όρους που προβλέπονται στις συνθηκες αυτές και στην παρούσα πράξη.»

Βάσει της πράξεως προσαρμήσεως και ιδίως του άρθρου 3 της απόφασης

ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗ / ΕΠΙΤΡΟΠΗ

2794/80, καθώς και της απόφασεως 3381/80, η Επιτροπή έγνωστοποίησε, κατά τους μήνες Ιανουάριο και Φεβρουάριο 1981, στις ελληνικές επιχειρήσεις παραγωγής σιδήρου και χάλυδος τις παραγωγές αναφοράς τους και τις ποσοστώσεις παραγωγής τους, όπως προέκυπταν από την εφαρμογή των ποσοστών μειώσεως για το πρώτο τρίμηνο του 1981. Οι εν λόγω ποσοστώσεις εστηρίζοντο επί των παραγωγών αναφοράς που είχαν υπολογισθεί σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφοι 1 και 2 της απόφασεως 2794/80. Έτσι, η Επιτροπή έκοινοποίησε, με τηλε-

τυπήματα της 19ης Ιανουαρίου 1981, στις εταιρίες Χαλυβουργική ΑΕ, Μεταλλουργική, Χάλυψ ΑΕ και Έλληνική Χαλυβουργία ΑΕ, τις παραγωγές αναφοράς τους και τις ποσοστώσεις παραγωγής τους για το πρώτο τρίμηνο του 1981, όπως αυτές είχαν καθορισθεί με άτομικές αποφάσεις που ελήφθησαν στις 19 Ιανουαρίου, 3 Φεβρουαρίου και 20 Ιανουαρίου αντίστοιχως, έκοινοποιήθηκαν δε στους αποδέκτες των στις 3 Φεβρουαρίου.

Τά ποσά που καθωρίσθησαν έτσι ήταν τά εξής:

α) για την Χαλυβουργική ΑΕ

	Παραγωγές αναφοράς				Μείωση	Ποσοστώσεις 1ου τριμήνου 1981
	Ιανουάριος 1980	Φεβρουάριος 1980	Μάρτιος 1979	Σύνολο		
	τόννοι	τόννοι	τόννοι	τόννοι	%	τόννοι
Προϊόντα ελάσεως						
Κατηγορία I	24 433	31 681	35 367	91 484	27,73	66 113
Κατηγορία II	7 213	5 664	5 436	18 313	22,76	14 145
Κατηγορία III	—	—	—	—	—	—
Κατηγορία IV	30 713	32 250	30 567	93 530	27,64	67 678
Σύνολο I-IV	62 359	69 595	71 370	203 324		147 936
Άκατέργαστος χάλυδας	34 323	37 908	31 156	103 387	27,24	75 224

β) για την Έλληνική Χαλυβουργία ΑΕ

	Παραγωγές αναφοράς				Μείωση	Ποσοστώσεις 1ου τριμήνου 1982
	Ιανουάριος 1980	Φεβρουάριος 1980	Μάρτιος 1979	Σύνολο		
	τόννοι	τόννοι	τόννοι	τόννοι	%	τόννοι
Προϊόντα ελάσεως						
Κατηγορία I	—	—	—	—	—	—
Κατηγορία II	—	—	—	—	—	—
Κατηγορία III	—	—	—	—	—	—
Κατηγορία IV	11 196	10 476	10 625	32 297	27,64	23 370
Σύνολο I-IV	11 196	10 476	10 625	32 297		23 370
Άκατέργαστος χάλυδας	11 577	12 225	12 530	36 332	27,24	26 289

Πέντε ελληνικές επιχειρήσεις παραγωγής σιδήρου και χάλυδος, μεταξύ των οποίων οι εταιρίες Χαλυβουργική ΑΕ (υπόθεση 39/81), Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ (υπόθεση 41/81) και Έλληνική Χαλυβουργία ΑΕ (υπόθεση 43/81), ήσκησαν, στις 19 και 20 Φεβρουαρίου 1981, προσφυγές άκυρώσεως κατά των αποφάσεων της Έπιτροπής περί καθορισμού ποσοτώσεων της παραγωγής για το πρώτο τρίμηνο του 1981, κατ' εφαρμογή του άρθρου 33 της συνθήκης ΕΚΑΧ, και υπέβαλαν αιτήσεις άναστολής της εκτελέσεώς τους κατ' εφαρμογή του άρθρου 39 της συνθήκης ΕΚΑΧ και του άρθρου 83 του κανονισμού διαδικασίας.

Τό Δικαστήριο, με διάταξη της 13ης Μαΐου 1981, άπεφάσισε νά ενώσει και νά συνεκδικάσει τίς πέντε προσφυγές, πού έπρωτοκολλήθησαν με τούς άριθ. 39/81, 40/81, 41/81, 42/81 και 43/81, πρós διευκόλυνση της διαδικασίας και πρós έκδοση κοινής αποφάσεως.

Μέ διάταξη της 16ης Σεπτεμβρίου 1981, τό Δικαστήριο, κατόπιν της παραιτήσεως δύο ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, διέγραψε έκ του πρωτοκόλλου τίς υποθέσεις 40/81 και 42/81 και κατεδίκασε έκαστη των δύο αυτών προσφευγουσών στό 1/3 των γενομένων μέχρι της ήμέρας της παραιτήσεως έξόδων, συμπεριλαμβανομένων των έξόδων της διαδικασίας άσφαλιστικών μέτρων.

Η έγγραφη διαδικασία έχώρησε κανονικά τίς υποθέσεις 39/81 (Χαλυβουργική ΑΕ), 41/81 (Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ) και 43/81 (Χαλυβουργία ΑΕ).

Κατά την έκδίκηση των άσφαλιστικών μέτρων, μετά την παραίτηση τεσσάρων έκ των πέντε αίτουσών επιχειρήσεων, ό πρόεδρος του Δικαστηρίου έξέδωσε τίς 20 Μαρτίου 1981 μία διάταξη (Συλ. σ. 841) επί της υποθέσεως 41/81 R (Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ).

Η Έπιτροπή λαβούσα υπ' όψη τίς παρατηρήσεις πού κατέθεσαν οι ενδιαφερόμενες ελληνικές επιχειρήσεις, σε μία δε περίπτωση τίς πληροφορίες πού συνεκέντρωσαν έπιτοπίως οι έλεγκτές της, έξέδωσε τίς 13

Μαρτίου 1981, άποφάσεις, με τίς όποιες έτροποποίησε τίς άρχικές της άποφάσεις περί των ποσοτώσεων παραγωγής για τό ά' τρίμηνο του 1981:

α) Ειδικότερα, για την επιχείρηση Χαλυβουργική ΑΕ, ή άπόφαση της 13ης Μαρτίου 1981 επέφερε, διά της εφαρμογής ιδίως του άρθρου 14 και του άρθρου 5 παράγραφος 2 της αποφάσεως 2794/80, τίς ακόλουθες τροποποιήσεις τίς ποσοτώσεις παραγωγής για τό ά' τρίμηνο του 1981:

	Ποσοτώσεις σύμφωνα με την άπόφαση της 19ης Ιανουαρίου 1981	Ποσοτώσεις σύμφωνα με την άπόφαση της 13ης Μαρτίου 1981
	(σε τόννους)	(σε τόννους)
Προϊόντα έλάσεως		
Κατηγορία I	66 113	91 481
Κατηγορία II	14 145	—
Κατηγορία III	—	—
Κατηγορία IV	75 224	86 275
Άκατέργαστος χάλυδας	75 224	187 775

β) Για την επιχείρηση Έλληνική Χαλυβουργία ΑΕ, ή άπόφαση της 13ης Μαρτίου 1981 επέφερε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80, τίς ακόλουθες τροποποιήσεις σε σχέση με την άρχική άπόφαση:

	Ποσοτώσεις σύμφωνα με την άπόφαση της 19ης Ιανουαρίου 1981	Ποσοτώσεις σύμφωνα με την άπόφαση της 13ης Μαρτίου 1981
	(σε τόννους)	(σε τόννους)
Προϊόντα έλάσεως		
Κατηγορία IV	23 370	32 297
Άκατέργαστος χάλυδας	26 289	36 322

Οι εταιρίες Χαλυβουργική ΑΕ και Έλληνική Χαλυβουργία ΑΕ, καθώς και δύο άλλες ελληνικές επιχειρήσεις παραγωγής σιδήρου και χάλυδος, ήσκησαν, στις 13 Απριλίου 1981, προσφυγή ακυρώσεως κατά των τροποποιητικών αποφάσεων της Επιτροπής της 13ης Μαρτίου.

Με διάταξη της 13ης Μαΐου 1981, το Δικαστήριο απεφάσισε να ενώσει και να συνεκδικάσει τις τέσσερις προσφυγές, που έπρωτοκολλήθησαν με τους αριθμούς 85/81, 86/81, 87/81 και 88/81, προς διευκρίνιση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής απόφασης.

Με διάταξη της 16ης Σεπτεμβρίου 1981, το Δικαστήριο, κατόπιν παραιτήσεως δύο ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, διέγραψε τις υποθέσεις 86/81 και 87/81 εκ του πρωτοκόλλου και κατεδίκασε εκάστη στο 1/4 των γενομένων μέχρι της ημέρας της παραιτήσεως εξόδων.

Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθη κανονικά στις υποθέσεις 85/81 (Χαλυβουργική ΑΕ) και 88/81 (Έλληνική Χαλυβουργία ΑΕ)· οι προσφεύγουσες ήρνήθησαν να καταθέσουν υπόμνημα άπαντήσεως.

Η εταιρία Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ ήσκησε στις 15 Μαΐου 1981 προσφυγή, η οποία έπρωτοκολλήθη με τον αριθμό 121/81, κατά της από 14 Απριλίου απόφασεως της Επιτροπής και διά της οποίας έτροποποιήθησαν οι ποσοτώσεις της παραγωγής της, όπως αυτές είχαν καθορισθεί με απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου.

Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθη κανονικά στην υπόθεση αυτή. Η προσφεύγουσα ήρνήθη να καταθέσει υπόμνημα άπαντήσεως.

Με διάταξη της 30ης Σεπτεμβρίου 1981, το Δικαστήριο απεφάσισε να ενώσει και να συνεκδικάσει το σύνολο των υποθέσεων 39/81, 41/81, 43/81, 85/81, 88/81 και 121/81, προς διευκρίνιση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής απόφασης.

Τό Δικαστήριο, κατόπιν έκθέσεως του εισηγητού δικαστού και μετ' άκρόαση του γενικού εισαγγελέως, απεφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή άποδειξεων.

Κατά την συνεδρίαση της 10ης Νοεμβρίου 1981, η εταιρία Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Λουξεμβούργου Ernest Arendt, έζήτησε από τό Δικαστήριο τον χωρισμό των υποθέσεων 41/81 και 121/81 από τις λοιπές συνεκδικαζόμενες υποθέσεις και την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας επί των εν λόγω δύο υποθέσεων. Έπικουρικώς, προσεφέρθη να παραιτηθεί από τις προσφυγές της. Τό Δικαστήριο, αφού άκουσε τις παρατηρήσεις της Έπιτροπής και τον γενικό εισαγγελέα, απεφάνθη, κατά την συνεδρίαση, κατόπιν διασκεψεως, ότι ούδεις λόγος προσεβλήθη που θά ήδυνάτο να δικαιολογήσει παραπομπή ή χωρισμό των υποθέσεων 41/81 και 121/81 και ότι θά έπρεπε να γίνει η παράιτηση της εταιρίας Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ.

Η απόφαση αυτή διευτώθη σε διάταξη του Δικαστηρίου της 10ης Νοεμβρίου 1981 με την όποια διατάχθη η διαγραφή των υποθέσεων 41/81 και 121/81 από τό πρωτόκολλο και έγινε επιφύλαξη ως προς τά δικαστικά έξοδα.

Κατά την συνεδρίαση της 10ης Νοεμβρίου 1981, άγόρευσαν ό δικηγόρος Eivinger, εκπρόσωπος των προσφευγουσών Χαλυβουργική ΑΕ και Έλληνική Χαλυβουργία ΑΕ και ό Van Ackere, εκπρόσωπος της Έπιτροπής.

Με διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 1981, τό Δικαστήριο κατεδίκασε την προσφεύγουσα Μεταλλουργική «Χάλυψ» ΑΕ να φέρει τά δικαστικά της έξοδα στις υποθέσεις 41/81 και 121/81 και τό 1/3 των δικαστικών έξόδων στά όποια υπεβλήθη η Έπιτροπή, μέχρι της ημέρας της παραιτήσεως, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 39, 41, 43, 85

καί 121/81. Μέ τήν αὐτή διάταξη, συνεψηφίσθησαν τά δικαστικά ἔξοδα στήν ὑπόθεση 41/81 R, ὡς πρός τά ὁποῖα εἶχε γίνει ἐπιφύλαξη μέ τήν διάταξη τοῦ προέδρου τῆς 20ῆς Μαρτίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεὺς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 12ῆς Ἰανουαρίου 1982.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Οἱ *προσφεύγουσες* ζητοῦν ἀπό τό Δικαστήριον

α) *στίς ὑποθέσεις 39/81 καί 43/81:*

— νά ἀκυρώσει τίς ἀποφάσεις τῆς 19ῆς καί 20ῆς Ἰανουαρίου ἀντιστοιχῶς, μέ τίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή καθώρισε γιά κάθε ἐπιχείρηση τίς ποσοστῶσεις παραγωγῆς χάλυδος πού προβλέπουν οἱ ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80·

— νά καταδικάσει τήν Ἐπιτροπή στά δικαστικά ἔξοδα.

β) *στίς ὑποθέσεις 85/81 καί 88/81:*

— νά δεδαιώσῃ ὅτι ἐξακολουθοῦν νά ὑφίστανται οἱ προσφυγές τῶν προσφευγουσῶν πού ἐστρέφοντο κατά τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 19ῆς καί 20ῆς Ἰανουαρίου 1981·

— νά ἀκυρώσει ἐπίσης τούς τροποποιηθέντες ὄρους τῶν ἐν λόγω ἀποφάσεων, ὡς αὐτοί περιέχονται στίς ἀπό 13 Μαρτίου 1981 ἐπιστολές τῆς Ἐπιτροπῆς·

— νά καταδικάσει τήν Ἐπιτροπή στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *Ἐπιτροπή*, σέ ὅλες τίς ὑποθέσεις, ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριον

— νά ἀπορρίψει τίς προσφυγές ὡς ἀβάσιμες·

— νά καταδικάσει τίς προσφεύγουσες στά δικαστικά ἔξοδα.

III — Ἴσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Οἱ *προσφεύγουσες* ἰσχυρίζονται, γιά νά στηρίξουν τίς προσφυγές ἀκύρωσεως τῶν ἀτομικῶν ἀποφάσεων πού τούς ἀφοροῦν, ὅτι οἱ γενικές ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται, ἀφ' ἐνός μὲν δέν ἔχουν ἐφαρμογή ἐπὶ τῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυδος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἢ, τουλάχιστον, εἶναι ἄκυρες σέ ὅ,τι τίς ἀφορᾷ, ἀφ' ἑτέρου δέ εἶναι παράνομες, λόγω παραβάσεως οὐσιωδῶν τύπων, ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας καί παραβιάσεως τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, ἰδίως τῶν ἀρθρῶν τῆς 58 καί 74.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ὑποστηρίζει ὅτι οἱ ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80 ἔχουν, δυνάμει τῆς πράξεως προσχωρήσεως, ἐφαρμογή καί ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυδος, ἐναντι τῶν ὁποίων ἔχουν πλήρη ἰσχὺ. Ἐξ ἄλλου, εἶναι σύμφωνες πρός τήν συνθήκη ΕΚΑΧ καί εἶναι δεόντως αἰτιολογημένες.

A — Ὡς πρός τήν ἐφαρμογή τῶν ἀποφάσεων 2794/80 καί 3381/80 ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς σιδήρου καί χάλυδος

Οἱ προσφεύγουσες θεωροῦν ὅτι οἱ γενικές ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80 δέν ἔχουν ἐφαρμογή ἐπ' αὐτῶν ἢ, τουλάχιστον, εἶναι ἄκυρες σέ ὅ,τι τίς ἀφορᾷ.

α) Οἱ ἀποφάσεις 2794/80 καί 3381/80 δέν συνιστοῦν πράξεις πού ἐλήφθησαν ἀπό τὰ διευρυσμένα λόγω τῆς ἐντάξεως τῆς Ἑλλάδος κοινοτικά ὄργανα, διότι εἶναι προγενέστερες τῆς 1ῆς Ἰανουαρίου 1981, ἡμερομηνία πραγματοποιήσεως τῆς ἐντάξεως.

Ἐπίσης, δέν υπεγράφησαν οὔτε ἐπεκυρώθησαν διά τῶν περὶ τῆς προσχωρήσεως πράξεων, οἱ ὁποῖες εἶναι μεταγενέστερες τῶν πράξεων αὐτῶν. Ἐτσι δέν

κατέστη δυνατό να αποτελέσουν αντικείμενο ούτε μεταδατικών διατάξεων, κατ' εφαρμογή του άρθρου 9 της πράξεως προσχωρήσεως, ούτε, ως πράξεις των οργάνων, προσαρμογών που προβλέπουν τα άρθρα 21 και 22 της εν λόγω πράξεως.

Βεβαίως, σύμφωνα με το άρθρο 2 της πράξεως προσχωρήσεως, οι πράξεις των κοινοτικών οργάνων δεσμεύουν την Έλληνική Δημοκρατία «από της εντάξεως»: οι προσφεύγουσες ουδόλως άμφισβητούν την αρχή της εφαρμογής των κοινοτικών κειμένων και πράξεων. Η εφαρμογή αυτή, ωστόσο, δεν αφορά μέλλουσες πράξεις και πρέπει να πραγματοποιηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 2 της πράξεως προσχωρήσεως, «υπό τούς όρους που προβλέπονται ... στην παρούσα πράξη». Έλλειψει ρητής σχετικής διατάξεως, δεν δύναται να γίνει δεκτό ότι η Έλληνική Δημοκρατία απέδεχθη, διά της συνθήκης προσχωρήσεως, μέλλουσες πράξεις, άγνωστες κατά την ημέρα υπογραφής της ως άνω συνθήκης, τελειώς άπροσδιόριστες ως προς το περιεχόμενό τους και οι όποιες έπρόκειτο να εκδοθούν μεταγενέστερα από όργανα στά όποια δεν μετείχε ή Έλλάς και χωρίς την παραμικρή παρέμβασή της.

Η μεταβίβαση κυριαρχικών έξουσιών που συνεπάγεται ή προσχώρηση στην συνθήκη είναι άδιανόητη χωρίς την συμμετοχή του εν λόγω κράτους στά όργανα της Κοινότητας: για να θεωρηθεί ότι ή Έλλάς δεσμεύεται — και ότι έδέχθη να δεσμεύεται — από διατάξεις που δεν περιέχονται ούτε στην συνθήκη προσχωρήσεως ούτε σε πράξεις έκδοθείσες από πράγματι «διευρυμένα» διά της συμμετοχής της όργανα, ή συνθήκη προσχωρήσεως έπρεπε να περιέχει μιά έντελώς ρητή και άπεριφραση διάταξη, που να καθιερώνει μιά τέτοια άπροσδιόριστη και άπεριόριστη έκχώρηση κυριαρχικών έξουσιών.

Πέραν του άρθρου 2, και τό άρθρο 9 της πράξεως προσχωρήσεως, τό όποιο προβλέπει μεταδατικά μέτρα για την εφαρμογή των πράξεων που έχουν εκδώσει τά

όργανα, δεν διαλαμβάνει μέλλουσες πράξεις.

Τό «κοινοτικό κεκτημένο» αποτελείται από τίς συνθήκες και τίς πράξεις των οργάνων ως είχαν κατά την στιγμή της υπογραφής της συνθήκης προσχωρήσεως και ως προσηρμόσθησαν διά της εν λόγω συνθήκης.

6) Βεβαίως, τό άρθρο 146 της πράξεως προσχωρήσεως προβλέπει την θέση σε ισχύ, από της προσχωρήσεως, όρισμένων «προσαρμογών» των πράξεων των κοινοτικών οργάνων που δεν περιέχονται στην πράξη αυτή και έγιναν από τά όργανα πρό της προσχωρήσεως. Η διάταξη όμως αυτή αφορά τίς προσαρμογές των πράξεων και όχι αυτές καθ' έαυτές τίς πράξεις, αποβλέπει δε να «εναρμονίσει» τίς πράξεις αυτές με τίς διατάξεις της πράξεως προσχωρήσεως. Οι «πράξεις των οργάνων» που αφορά είναι προφανώς πράξεις ήδη γνωστές και ισχύουσες, οι όποιες λόγω των πολλών κανονιστικών ρυθμίσεων δεν κατέστη δυνατό να προσαρμοσθούν βάσει των άρθρων 21 και 22 της πράξεως προσχωρήσεως. Άν και πρόκειται για προσαρμογές και όχι για νέες πράξεις, οι προσαρμογές αυτές θά έπρεπε πάντως να γίνουν κατ' ανάγκη χωρίς την παρέμβαση του νέου Κράτους μέλους και χωρίς την έκπροσώπησή του στά κοινοτικά όργανα.

Τό άρθρο 146 της πράξεως προσχωρήσεως έχει προδήλως περιοριστικό χαρακτήρα: σκοπός του είναι να παράσχει την δυνατότητα στά μή ακόμα «διευρυμένα διά της εισόδου της Έλλάδος» κοινοτικά όργανα να προβούν στην προσαρμογή των πράξεων των οργάνων: δεν έπιτρέπει στά μή ακόμα διευρυμένα όργανα να εκδώσουν νέες πράξεις.

Άν υποτεθεί ότι τό άρθρο 146 της πράξεως προσχωρήσεως δύναται να έρμηνευθεί ως άφορουν τίς πράξεις που είναι μεταγενέστερες της συνθήκης προσχωρήσεως και

προγενέστερες της έναρξης της ισχύος των αποτελεσμάτων της προσχωρήσεως, θά έπρεπε νά γίνει δεκτό ότι επιβάλλει τήν υποχρέωση νά προσαρμοσθούν οι μέλλουσες αυτές πράξεις. Έν προκειμένω θά επέβαλε στήν Έπιτροπή, μετά τήν έκδοση της άποφάσεως 2794/80, νά ανταποκριθεί στήν έπιτακτική ανάγκη προσαρμογής της στήν περίπτωση της Ελλάδος.

κάθε αντίθετη άπόδειξη και συνεπάγεται τήν άκυρότητα της άποφάσεως.

Ή άκυρότης αυτή είναι σχετική: πλήττει τήν άπόφαση 2794/80 μόνο σέ ό,τι άφορά τήν Ελλάδα.

γ) Ή διαδικασία πληροφόρησης και διαδουλεύσεως, πού προβλέπει ή από 28 Μαΐου 1979 τελική πράξη των σχετικών μέ τήν προσχώρηση (ΕΕ είδ. έκδ. τής 19. 11. 1979 — JÖ L 291 σ. 17) γιά τήν λήψη όρισμένων άποφάσεων και άλλων μέτρων πού έπρεπε νά ληφθούν κατά τήν περίοδο πού προηγήθη της εντάξεως, έπρεπε ήδη νά έχει εφαρμοσθεί έν όψει των προβλεπομένων στό άρθρο 146 της πράξεως προσχωρήσεως «προσαρμογών». Ο συνδυασμός του άρθρου 146 και των διατάξεων περί διαδικασίας πληροφόρησης και διαδουλεύσεως δέν επιτρέπει νά γίνει δεκτή ή άποψη ότι, μεταξύ της υπογραφής και της έναρξεως της ισχύος της πράξεως προσχωρήσεως, τό νέο Κράτος μέλος, καιτοι ένημερώνετο, ένδεχομένως δέ ύπήρχαν και διαδουλεύσεις μετ' αυτού, δέν είχε παρά νά ύποστει και νά συμμορφωθεί πός τις άποφάσεις κανονιστικού χαρακτήρος των όργάνων στά όποια δέν μετείχε άκόμα.

Ή άκυρότης, έναντι της Ελλάδος, ύπάρχει επίσης λόγω έλλειψης ή ανεπαρκείας αίτιολογίας: στήν προκειμένη περίπτωση έλλείπει κάθε αίτιολογία ώς πός τήν μελλοντική έναρξη της ισχύος της άποφάσεως στήν Ελλάδα, καθώς και κάθε στάθμιση της καταστάσεως στήν χώρα αυτή.

δ) Ή μή εφαρμογή της άποφάσεως 2794/80 στήν Έλληνική Δημοκρατία προκύπτει από τήν ίδια τήν αίτιολογία της και τό περιεχόμενό της: τά στοιχεία πού αναφέρονται στις αίτιολογικές σκέψεις σχετικά μέ τήν μείωση της ζήτησεως και τήν ύπαρξη περιόδου έκδήλου κρίσεως αντιπροσωπεύουν άποκλειστικά τήν κατάσταση της Κοινότητος χωρίς τήν Ελλάδα. Ή διαπίστωση ότι οι έπιχειρήσεις δέν έτήρησαν τις έκούσιες άτομικές τους δεσμεύσεις και ότι ήρνήθησαν νά συμμορφωθούν στό μέλλον δέν δύνανται προφανώς νά άφορά τις έλληνικές έπιχειρήσεις. Ο τρόπος προσδιορισμού των ποσοστώσεων, πού προβλέπεται στό άρθρο 4 παράγραφοι 3 και 4, άποκλείει σαφώς τήν αναπροσαρμογή γιά έπιχειρήσεις πού δέν άπετέλουν μέρος της κοινής άγοράς κατά τά προηγούμενα έτη. Ο καθορισμός ποσοστώσεων βάσει της πραγματικής παραγωγής των έτών 1977—1980 είναι έντελώς ανεφάρμοστος έναντι των ελληνικών έπιχειρήσεων, οι όποιες, λόγω του ότι δέν άπετέλουν κατά τήν περίοδο εκείνη μέρος της κοινής άγοράς, δέν έτύγχανον προστασίας ούτε έναντι των λοιπών Κρατών μελών ούτε έναντι των τρίτων χωρών, έστερήθησαν δέ όχι μόνο των μηχανισμών ύποστηρίξεως

Έν πάση περιπτώσει, ούτε στό μακροσκελές προόιμιο της άποφάσεως 2794/80, ούτε ειδικότερα στήν αίτιολογική σκέψη στήν όποία γίνεται λόγος γιά διαδουλεύσεις πού διεξήχθησαν, αναφέρεται ότι παρεσχέθη πληροφορία στήν Ελλάδα. Άποτελεί άρχή του διοικητικού δικαίου ότι οι άποφάσεις πρέπει νά παρέχουν άπόδειξη ότι έξεδόθησαν νομότυπα: ή έλλειψη μνείας περί της έκπληρώσεως ενός τύπου ή μιάς ουσιάδους διαδικασίας άποκλείει

πού διαθέτει η Κοινότης, αλλά τουναντίον υπέστησαν, λόγω της κοινοτικής προστασίας, την ηξημένη πίεση τόσο των Κρατών μελών όσο και των τρίτων χωρών. Οι τελωνειακοί φραγμοί μεταξύ Κοινότητας και Έλληνικής Δημοκρατίας παρέμεναν άκωπη, κατά το 1981, δυνάμει των άρθρων 25 και 29 της πράξεως προσχωρήσεως στο επίπεδο του 90 %.

ε) Στόν ισχυρισμό της Έπιτροπής σύμφωνα με τον οποίο, αν γίνετο δεκτή ή άποψη των προσφευγουσών, θά παρέμενε για πάντοτε ανέφαρμοστο έναντι της Ελλάδος το νομοθετικό έργο 19 μηνών της Κοινότητος, πρέπει να αντιταχθεί ότι μία συνθήκη δεν δύναται να έρμηνεύεται και να εφαρμόζεται θάσει καθαρώς καιροσκοπικών κριτηρίων, ιδίως από πρακτικής πλευράς, και ότι η έντελώς εξαιρετική κατάσταση της Ελλάδος επέβαλε την λήψη, από 1ης Ιανουαρίου 1981, μιάς συμπληρωματικής απόφάσεως θάσει του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, έφ' όσον ο κανονισμός 2794/80 προφανώς δεν προσφέρεται για εφαρμογή στο έν λόγω κράτος.

Η Έπιτροπή αντικρούει το σύνολο των επιχειρημάτων που διευτώθησαν κατά της μη εφαρμογής ή κατά του κύρους, έναντι των ελληνικών επιχειρήσεων παραγωγής σιδήρου και χάλυδος των έν λόγω γενικών αποφάσεων.

α) Το άρθρο 2 της πράξεως προσχωρήσεως περιέχει μία θεμελιώδη αρχή: το κατά την 31η Δεκεμβρίου 1980 «κοινοτικό κεκτημένο», δηλαδή οι αρχικές συνθήκες και οι πράξεις που έξεδόθησαν από τά όργανα της Κοινότητος μέχρι την ήμερομηνία αυτή, εφαρμόζεται στην Ελλάδα από της προσχωρήσεώς της, την 1η Ιανουαρίου 1981. Η Ελλάς, η οποία κατέστη πλήρες μέλος των Κοινοτήτων, όφειλε, λόγω της ιδιότητός της αυτής, να αποδεχθεί το σύνολο των υποχρεώσεων που έδάρυναν κατά την ήμερομηνία αυτή τά έννεα παλαιά Κράτη μέλη. Οιαδήποτε

άλλη λύση θά ήταν σαφώς άδιανόητη: δεν δύναται να γίνει δεκτό ότι το σύνολο των κοινοτικών νομοθετικών πράξεων που έξεδόθησαν μεταξύ της υπογραφής των πράξεων περί της προσχωρήσεως και της έναρξεως της ισχύος αυτής δεν δύναται ποτέ να εφαρμοσθούν στην Ελλάδα.

Βεβαίως, οι πράξεις των κοινοτικών όργάνων εφαρμόζονται στην Ελλάδα υπό τους όρους που προβλέπονται στην πράξη προσχωρήσεως, δηλαδή, μέσω, άφ' ενός μόν, των «προσαρμογών» που καθιστά αναγκαίες η είσοδος ενός δεκάτου μέλους στην Κοινότητα και η αντίστοιχη επέκταση του πεδίου της γεωγραφικής τους εφαρμογής, άφ' έτερου δέ, των προσωρινών παρεκκλίσεων και των μεταβατικών μέτρων που περιέχονται στην ίδια την πράξη προσχωρήσεως, ιδίως δέ στο άρθρο 9 αυτής.

Στόν τομέα της χαλυδουργίας προβλέπονται ειδικές διατάξεις για την είσαγωγή του ένοποιημένου τιμολογίου ΕΚΑΧ (άρθρα 32 έως 34) ή για τά συστήματα σχηματισμού των τιμών των επιχειρήσεων παραγωγής σιδήρου και χάλυδος (άρθρο 129). Αντίθετα, πουθενά δεν προβλέπεται ότι τά μέτρα που λαμβάνονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν δύναται να εφαρμοσθούν στην Ελλάδα ή δύναται να εφαρμοσθούν υπό ειδικές μόνο προϋποθέσεις, κατά παρέκκλιση του καθεστώτος του κοινοτικού δικαίου.

Οι «προσαρμογές» των πράξεων των όργάνων που δεν περιέχονται στην ίδια την πράξη προσχωρήσεως ή στά παραρτήματά της έπραγματοποιήθησαν, αναλόγως της περιστάσεως, από τά όργανα πριν από την προσχώρηση της Ελλάδος, σύμφωνα με την διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 146 παράγραφος 2 της πράξεως προσχωρήσεως. Απόβλεπαν στην έναρμόνιση των πράξεων των όργάνων προς τίς διατάξεις της πράξεως προσχωρήσεως· άφορούσαν ένδεχό-

μενες συμπληρωματικές τεχνικές προσαρμογές των πράξεων που εξέδωθησαν μεταξύ της υπογραφής των πράξεων περί προσχωρήσεως και της έναρξεως της ισχύος της και, γενικότερα, όλες τις τροποποιήσεις των πράξεων των οργάνων οι οποίες κατέστησαν αναγκαίες λόγω των νέων προσωρινών κανόνων που προβλέπει η πράξη προσχωρήσεως. Όλες οι πράξεις που είχαν εκδώσει τα όργανα της Κοινότητας πριν από την προσχώρηση εφαρμόζονται, χωρίς παρεκκλίσεις, στην Ελλάδα όπως και στα υπόλοιπα μέλη των Κοινοτήτων, είτε ως έχουν, είτε συμπληρωμένες με τις προσαρμογές που ενδεχομένως εκρίθησαν αναγκαίες.

6) Οι προσαρμογές που προβλέπει το άρθρο 146 της πράξεως προσχωρήσεως άπαιτούντο μόνο σε περιπτώσεις όπου θά έπρεπε να ληφθούν υπ' όψη ένδεχόμενες ειδικές διατάξεις για την Ελλάδα, προβλεπόμενες στην εν λόγω πράξη. Αυτό δεν συμβαίνει σε ό,τι αφορά την εφαρμογή των άρθρων 47 και 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ.

γ) Η συμφωνία περί της διαδικασίας λήψεως ορισμένων αποφάσεων και άλλων μέτρων που θά έπρεπε να ληφθούν κατά την περίοδο που προηγήθη της προσχωρήσεως, τεθείσα ως παράρτημα της τελικής πράξεως, παρέχει την απόδειξη ότι οι αποφάσεις που θά ελάμβανε το Συμβούλιο κατά την ενδιάμεση περίοδο θά εφηρμόζοντο και στην Ελλάδα: διαφορετικά, ποιος θά ήταν ο λόγος να μετέχει και η τελευταία στην έπεξεργασία τους;

δ) Πράγματι, έναντι της Έλληνικής Δημοκρατίας ήκολουθήθη η διαδικασία ενημερώσεως. Η τελευταία δεν ζήτησε την διαδούλευση που προεβλέπετο στο πλαίσιο της προσωρινής έπιτροπής. Έπομένως, δεν ήτο υποχρεωτικό να αναφερθεί στις αιτιολογικές σκέψεις της απόφασως 2794/80 μιά διαδούλευση που δεν είχε πραγματοποιηθεί. Έν πάση περιπτώσει, αιτιολογίας χρήζουν μόνο τα μέτρα εκείνα που περιέ-

χονται στις πράξεις των οργάνων και όχι εκείνα που δεν περιέχονται σ' αυτές.

ε) Η αιτιολογία των γενικών πράξεων δεν δύναται να λαμβάνει υπ' όψη της την ειδική κατάσταση όλων των επιχειρήσεων παραγωγής σιδήρου και χάλυδος, έξεταζομένων κατά Κράτος μέλος, παλαιό ή νέο. Συνεπώς, η απόφαση 2794/80 αφορά όλες τις επιχειρήσεις παραγωγής σιδήρου και χάλυδος της Κοινότητος, υπό την σύνθεσή της κατά την στιγμή που εφαρμόζονται οι διατάξεις της απόφασως.

Έξ άλλου, τά συμφέροντα της ελληνικής διομηχανίας παραγωγής σιδήρου και χάλυδος έληφθησαν υπ' όψη στα μεταβατικά μέτρα της πράξεως προσχωρήσεως. Τά μέτρα αυτά, ώστόσο, δεν είχαν προβλέψει παρέκκλιση για την Ελλάδα, σε περίπτωση ένδεχομένης εφαρμογής του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ. Όταν ελαμβάνετο η απόφαση περί ποσοτώσεων, δεν διεπιστώθη ή ανάγκη να προστεθούν νέα ειδικά μέτρα υπέρ της χώρας αυτής. Η μή συμμετοχή των ελληνικών επιχειρήσεων στα προηγούμενα μέτρα κατά της κρίσεως δεν άπετέλει λόγο για να εξαιρεθούν από τό σύστημα των ποσοτώσεων παραγωγής. Αντιθέτως τό γεγονός αυτό δεν ήταν εις βάρος τους.

B — Ως προς την αίτωση της ανεπαρκούς αιτιολογίας

Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι, σύμφωνα με την παράγραφο I του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, η Έπιτροπή θεσπίζει ένα σύστημα ποσοτώσεων παραγωγής «συνοδευόμενο, στον βαθμό που είναι αναγκαίο, από τά μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 74». Έπομένως, η Έπιτροπή, στην απόφασή της περί εφαρμογής του άρθρου 58, ώφειλε να διατυπώσει οπωσδήποτε την άποψη της επί του ζητήματος του αν τό προς θέσπιση

σύστημα έπρεπε νά συνοδεύεται από τά προβλεπόμενα στό άρθρο 74 μέτρα. Όμως, όχι μόνο στά κείμενα πού αναφέρονται στό προοίμιο τής απόφάσεως 2794/80 δέν περιλαμβάνεται τό άρθρο 74, αλλά μνεία τής διατάξεως αὐτῆς δέν γίνεται ούτε στίς αιτιολογικές τής σκέψεις ἢ στό άρθρο τής.

Έν πάση περιπτώσει, στίς αιτιολογικές σκέψεις τών πράξεων τών ὀργάνων πρέπει νά δικαιολογούνται τά ληφθέντα μέτρα πού περιέχονται στίς έν λόγω πράξεις καί όχι εκείνα πού δέν περιέχονται σ' αὐτές.

Τά άρθρα 58 καί 74 συνδέονται τόσο στενά ὥστε, τουλάχιστον ὡς πρός τό σημεῖο 3 τοῦ ἐδαφίου 1 τοῦ άρθρου 74, δέν δύναται νά ληφθεῖ καμία ἀπόφαση βάσει τῆς μιάς ἐκ τών διατάξεων αὐτῶν, χωρίς νά ἐξετασθεῖ ἐνδεχομένη ἐφαρμογή τῆς ἄλλης. Κατά συνέπεια, κάθε ἐφαρμογή τοῦ άρθρου 58 πρέπει ὅπωςδήποτε νά συνεπάγεται ἐξέταση τῆς «ἀνάγκης» ἐφαρμογῆς τοῦ άρθρου 74, ἐξέταση πού πρέπει νά ἀκολουθεῖται ἀπό τήν ἀπόφαση περί ἐφαρμογῆς ἢ μή ἐφαρμογῆς τοῦ άρθρου 74, ἀνάλογα μέ τήν «ἀνάγκη» πού ἔχει ἔτσι διαπιστωθεῖ.

Γ — Ἰδός πρός τήν αἰτίαση τῆς παραβάσεως τῶν άρθρων 58 παράγραφος 1 καί 74 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ

Οἱ προσφεύγουσες θεωροῦν ὅτι, ἐφ' ὅσον, στήν προκειμένη περίπτωση, εἶναι ἀναμφισβήτητα δικαιολογημένη ἡ προσφυγή στό άρθρο 58 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, ἢ μή συνακόλουθη ἐφαρμογή τῶν μέτρων τοῦ άρθρου 74 συνιστά παράβαση τῶν έν λόγω δύο διατάξεων.

Ἐλλείπει ὁποιασδήποτε μνείας ὅτι ἔγινε ἡ ἐξέταση αὐτή καί δικαιολογήσεως τοῦ συμπεράσματος τό ὁποῖο συνήχθη, εἶναι ἀνεπαρκῶς αιτιολογημένη ἡ ἀπόφαση 2794/80, μέ τήν ὁποία ἐτέθη σέ ἐφαρμογή τό άρθρο 58.

Ἡ ὕπαρξη ἐξουσίας ἐκτιμήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς δέν ἐμποδίζει τόν δικαστικό ἐλεγχό τῆς νομιμότητος τῆς ἀποφάσεως περί μή ἐφαρμογῆς τῶν προβλεπομένων στό άρθρο 74 μέτρων: τό Δικαστήριό δύναται νά ἐλέγχει τό ἂν ἡ ἀπόφαση στηρίζεται στήν ὀρθή ἐφαρμογή τῆς συνθήκης.

Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι οἱ συνέπειες τοῦ συνδέσμου μεταξύ τῶν άρθρων 58 καί 74 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ εἶναι θεμελιωδῶς διάφορες σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τά δύο άρθρα: Ἡ αιτιολογία τῆς θεσπίσεως ποσοτικῶν περιορισμῶν βάσει τοῦ άρθρου 74 ἐδαφιο 1 σημεῖο 3 ἔπρεπε νά ἀναφέρει ὅτι συνέντευχον οἱ ὅροι πού προβλέπει τό άρθρο 58. Ἀντίθετα, τό άρθρο 58 δέν παραπέμπει στήν ὕπαρξη τῶν προβλεπομένων στό άρθρο 74 προϋποθέσεων καί ἐπομένως δέν χρειάζεται νά ἀναφερθεῖ τό άρθρο 74 στήν αιτιολογία μιάς ἀποφάσεως ἢ ὁποία ἔχει ληφθεῖ δυνάμει τοῦ άρθρου 58, ἐφ' ὅσον τουλάχιστον δέν περιλαμβάνει διατάξεις πού ἔχουν ληφθεῖ βάσει τοῦ άρθρου αὐτοῦ, ὅπως συμβαίνει καί στήν περίπτωση τῆς ἀποφάσεως 2794/80.

Στήν προκειμένη περίπτωση εἶναι πρόδηλο ὅτι ἡ μείωση τῆς παραγωγῆς στίς χώρες τῆς Κοινότητος όχι μόνο δέν ἀρκεῖ ἀπό μόνη τῆς νά μειώσει τήν προσφορά στό ἐπίπεδο τῆς ζήτησεως, ἀλλά ἐπί πλέον καί κυρίως, ἀπό τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981, λόγω τῆς ἀνεπαρκείας τῶν μέτρων, τόσο μονομερῶν ὅσο καί συμβατικῶν πού ἔχουν ληφθεῖ ἐπί ἄλλων βάσεων, μόνο τό μέτρο τῆς μείωσης τῆς παραγωγῆς στά Κράτη μέλη θά ἀνοίγει ὅπωςδήποτε στούς παραγωγούς τῶν τρίτων χωρῶν ἕνα ἀκόμη μεγαλύτερο μέρος τῆς κοινοτικῆς ἀγορᾶς.

Ἡ Ἐπιτροπή ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ ἐκτίμηση τῆς «ἀνάγκης» συνοδείας τῶν λαμβανόμενων δυνάμει τοῦ άρθρου 58 μέτρων μέ μέτρα λαμβανόμενα βάσει τοῦ άρθρου 74

άποτελεί πολιτική επιλογή: πρόκειται περί σταθμίσεως, άφ' ενός μόν, της χρησιμότητας των μέτρων που άφορούν τις εισαγωγές, στην πραγματικότητα των ποσοτικών περιορισμών, άφ' ετέρου δέ, του συμβιβαστού αυτών των περιορισμών με τις ύποχρεώσεις της Κοινότητας έναντι των τρίτων χωρών, ιδίως στα πλαίσια της ΓΣΔΕ (GATT), καθώς και των επιπτώσεων που δύναται νά έχει ή θέσπιση περιορισμών στις εισαγωγές επί των κοινοτικών εξαγωγών γενικώς και των εξαγωγών προϊόντων σιδήρου και χάλυδος ειδικότερα. Η Έπιτροπή εκτιμήσασα τά διάφορα αυτά στοιχεία και λαβούσα ύπ' όψη τά διάφορα μέτρα που ήδη είχαν τεθεί σε εφαρμογή, όρισμένα από τά όποια είχαν ληφθεί άσει του άρθρου 74, καθώς και εκείνα που έπρόκειτο νά ληφθούν παράλληλα με την άπόφαση περί θεσίσεως του συστήματος ποσοστάσεων, έκρινε ότι δέν ύπήρχε άνάγκη νά συνοδευθεί τό σύστημα ποσοστάσεων από συμπληρωματικά μέτρα κατά των εισαγωγών, δύναμει είτε του άρθρου 74 είτε οιασδήποτε άλλης νομικής άσεως: τό σύστημα «συναδεύετο» ήδη έπαρκώς από άλλα μέτρα.

Έν συνεχεία, τό άάσιμο αυτής της εκτιμήσεως δέν έτέθη έν άμφιδύλω στην πράξη.

Δ — Ως προς την αίτίαση της δυσμενούς διακρίσεως

Οι προσφεύγουσες τονίζουν ότι οι ποσοστάσεις της παραγωγής πρέπει, σύμφωνα με τό άρθρο 58 παράγραφος 2 έδάφιο 1 της συνθήκης ΕΚΑΧ, νά καθορίζονται «έπί ελλόγου άσεως, λαμβανομένων ύπ' όψη των άρχών που όρίζονται στα άρθρα 2, 3 και 4» της συνθήκης.

α) Η παράγραφος, όμως, 3 του άρθρου 4 της άποφάσεως 2794/80 είναι άνεφάρμοστη στις έπιχειρήσεις οι όποιες, επειδή δέν άποτελούσαν τμήμα της Κοινότητας, δέν ήδυνήθησαν νά μετάσχουν στα προγράμματα παραδόσεων που κατήρτισε ή Έπι-

τροπή. Για τόν ίδιο λόγο είναι άνεφάρμοστη ή παράγραφος 4 του ίδιου άρθρου στις έπιχειρήσεις για τό πρόγραμμα έπενδύσεων των όποιών δέν έξέφερε γνώμη ή Έπιτροπή. Έπομένως, ή άπόφαση 2794/80 προέβη σε κραυγαλέα διάκριση μεταξύ της τελευταίας αυτής κατηγορίας έπιχειρήσεων και των ύπολοίπων.

β) Άνάλογα με την έρμηνεία που θά έδιδετο στο άρθρο 14 της άποφάσεως 2794/80, θά έγίνετο νέα διάκριση μεταξύ των έπιχειρήσεων οι όποιες, παρά τά περιοριστικά μέτρα, παραμένουν διώσιμες και εκείνων στις όποιες τά έν λόγω μέτρα θά προκαλούσαν «έξαιρετικές δυσκολίες».

γ) Κάθε διάταξη που στηρίζει τις ποσοστάσεις επί της πραγματικής παραγωγής κατά την διάρκεια της περιόδου άναφοράς, αντί νά την άσισει επί της ικανότητας παραγωγής, καταλήγει άναπόφευκτα σε διάκριση αντίθετη προς την ισότητα που επιτάσσει τό κείμενο του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ.

δ) Διάκριση δέν συνιστά μόνο τό γεγονός της διαφορετικής μεταχειρίσεως έπιχειρήσεων που βρίσκονται ύπό παρόμοιες συνθήκες. Στην προκειμένη περίπτωση, ή διάκριση όφείλεται στο γεγονός ότι έπιφυλάσσεται ή αυτή μεταχείριση σε έπιχειρήσεις που βρίσκονται ύπό διαφορετικές συνθήκες.

ε) Έν προκειμένο, πρέπει νά ληφθεί ύπ' όψη ή άρχή της άναλογικότητας που έχει καθιερώσει τό Δικαστήριο με την νομολογία του: έν όψει μιάς παραγωγής άκατεργάστου χάλυδος της Κοινότητας ύψους 140 εκατομμυρίων τόννων έτησίως για τό 1979 και 1980, ή συνολική παραγωγή των έλληνικών έπιχειρήσεων, ή όποια μόλις ύπερβαίνει τό ένα εκατομμύριο τόννους, δέν έχει άποφασιστική βαρύτητα.

Η Έπιτροπή άμφισβητεί τό σύνολο των αίτιάσεων αυτών.

α) Το βασικό σύστημα για τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής, που συνιστούν τα άρθρα 3, 4 και 5 της απόφασης 2794/80, λαμβάνει υπ' όψη του, για τον καθορισμό των παραγωγών αναφοράς κάθε επιχειρήσεως, μία περίοδο, αρκετά πρόσφατη, ώστε να αντιπροσωπεύει τις πραγματικές δομές, και αρκετά μακρά, ώστε να αποκλείεται κάθε τυχαίος παράγων. Εφαρμόζει άτομικώς ένα ποσοστό μείωσης για κάθε ομάδα προϊόντων, ώστε να λαμβάνει υπ' όψη την ειδική κατάσταση της αγοράς κάθε κατηγορίας.

Τό άρθρο 4, παράγραφος 3 σκοπό έχει να αποκλείσει κάθε άδικια που θά ήταν δυνατόν να γίνει εις βάρος μόνο ορισμένων επιχειρήσεων οι οποίες είχαν μετάσχει στα έκουσια προγράμματα παραδόσεων. Έφ' όσον οι ελληνικές επιχειρήσεις δεν είχαν μετάσχει στα εν λόγω προγράμματα, δεν υπήρχε λόγος να γίνουν υπέρ αυτών προσαρμογές. Από τό γεγονός αυτό δεν προκύπτει βέβαια καμία διάκριση: δεν πρόκειται περί διαφορετικής μεταχειρίσεως επιχειρήσεων που εδρίσκονται υπό παρόμοιες συνθήκες.

Η παράγραφος 4 του άρθρου 4 επιτρέπει να ληφθεί υπ' όψη ή ικανότης παραγωγής των νέων εγκαταστάσεων, οι οποίες έτέθησαν σέ λειτουργία μετά την 1η Ιουλίου 1980, ή παραγωγή των οποίων δεν ήδύνατο να περιληφθεί στις παραγωγές αναφοράς. Έπειδή οι ελληνικές επιχειρήσεις δεν έδεσμεύοντο από την απόφαση 22/66 της Άνωτάτης Άρχης, της 16ης Νοεμβρίου 1966, περί των πληροφοριών που οφείλουν να παρέχουν οι επιχειρήσεις σχετικά με τις επενδύσεις τους (JO 219, σ. 3728), πρό της 1ης Ιανουαρίου 1981, εκρίθη αναγκαία μία εκ μέρους τους αίτηση. Έν όψει των αιτήσεων αυτών και μετά την διαπίστωση ότι για τις εν λόγω επενδύσεις δεν θά έδιδετο άρνητική γνώμη άν είχαν κοινοποιηθεί υπό μορφή προγράμματος, ή Έπιτροπή προσηρμωσε τις ποσοστώσεις δυνάμει του άρθρου 4 παράγραφος 4 για δύο ελληνικές επιχειρήσεις. Η διάταξη αυτή δεδαιώς δεν δημιουργεί διάκριση μεταξύ των ελληνικών

επιχειρήσεων και των λοιπών κοινοτικών επιχειρήσεων, ούτε, πράγματι, μεταξύ όσων επιχειρήσεων δρίσκονται υπό παρόμοιες συνθήκες.

Η παράγραφος 5 του άρθρου 4 σκοπό έχει να αποκλείσει τό ένδεχόμενο να ύπονομευθουν με τό σύστημα ποσοστώσεων οι προσπάθειες αναδιαρθρώσεως που έπραγματοποίησαν με έπιτυχία ορισμένες επιχειρήσεις από τό 1974 όταν άρχισε ή κρίση.

Τό τελευταίο έδάφιο του άρθρου 5 παράγραφος 2 προβλέπει για τις επιχειρήσεις την δυνατότητα να ζητήσουν προσαρμογή της ποσοστώσεώς τους για τον άκατέργαστο χάλυδα, για να τους επιτρέψει να παράγουν τις ποσότητες των προϊόντων έλασεως που έχουν καθορισθεί με την ποσοστωση της παραγωγής τους. Μία ελληνική επιχείρηση έχει ήδη έπωφεληθεί μιας τέτοιας προσαρμογής.

6) Τό άρθρο 14 παρέχει την δυνατότητα να περιορισθουν οι δυσανάλογες θυσίες που θά ήδύνατο να προκαλέσει σέ όριμένες επιχειρήσεις ή εφαρμογή των γενικών κανόνων της απόφασεως 2794/80. Κάθε επιχείρηση που θά έδοκίμαζε έξαιρετικές δυσκολίες δύναται, εκ του λόγου αυτού, να έπωφεληθεί μιας προσαρμογής των ποσοστώσεών της· ή μη εφαρμογή της διατάξεως αυτής ούδδώς έχει χαρακτήρα διακρίσεως: δεν άποτελεί διαφορετική μεταχείριση παρομοίων περιπτώσεων, άλλα διαφορετική μεταχείριση διαφορετικών περιπτώσεων.

γ) Ο καθορισμός ποσοστώσεων βάσει της πραγματικής παραγωγής κατά την διάρκεια της περιόδου αναφοράς, ή όποια, για κάθε επιχείρηση, άποτελείται από τους καλλίτερουσ μήνες παραγωγής της, επιτρέπει την ίδια μεταχείριση όλων των επιχειρήσεων.

Τό κριτήριο τής πραγματικής παραγωγής αποτελεί για μία επιχείρηση στοιχείο αντικειμενικό, ακριβές και δεκτικό μετρήσεως· αντίθετα, ή έννοια τής «ικανότητας παραγωγής» είναι λιγότερο ακριβής και πιά δύσκολο νά προσδιορισθεί. Έξ άλλου, ό καθορισμός τών ποσοστῶσεων ανάλογα μέ τήν μεγίστη ικανότητα παραγωγής τών επιχειρήσεων θά έπληττε αναπόφευκτα όσες, λόγω όρθολογικής διαχειρίσεως, χρησιμοποιούν τίς ικανότητές τους σέ πολύ ύψηλό βαθμό, ένώ θά παρείχε άδικοιολόγητο πλεονέκτημα σέ όσες λειτουργούν μέ χαμηλό συντελεστή άποδόσεως. Θά ήταν, άκόμα, αντίθετος πρός τούς σκοπούς του άρθρου 3 τής συνθήκης ΕΚΑΧ, ιδίως δέ τών έδαφίων α και ε αύτου.

δ) Η αίτiαση ότι ύπάρχει δηθεν παραδίαση τής άρχής τής αναλογικότητας συνιστά νέο ίσχυρισμό, ή προβολή του όποιου άπαγορεύεται από τό άρθρο 42 παράγραφο 2 του κανονισμού διαδικασίας.

Η Έπιτροπή δέν παραβλέπει πράγματι καθόλου τήν κατάσταση τής έλληνικής διομηχανίας σιδήρου και χάλυθος, ή παραγωγή τής όποιας είναι, έξ άλλου, ύψηλότερη από εκείνη τής Δανίας και 15 περίπου φορές μεγαλύτερη από εκείνη τής Ίρλανδίας.

Έξ άλλου, ή παραγωγή πού ύπολογίζεται επί έθνικής κλίμακος δέν παρέχει πρό-

σφορα στοιχεία: Η άπόφαση 2794/80 θεσπίζει ένα σύστημα ποσοστῶσεων πού άφορά τίς επιχειρήσεις· ή παραγωγή λοιπόν κάθε μιάς από τίς 5 έλληνικές επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυθος δέν είναι καθόλου άμελητέα, έφ' όσον υπερβαίνει κατά πολύ τό όριο τών 3 000 τόννων, κάτω του όποιου οι μικρές επιχειρήσεις απαλλάσσονται τών ποσοστῶσεων. Κατ' έφαρμογή τής άρχής τής άλληλεγγύης, οι θυσίες πού ζητούνται από τίς έλληνικές επιχειρήσεις έπρεπε νά είναι, και είναι, τής αύτης τάξεως μέ εκείνες πού ζητούνται από τίς άλλες κοινοτικές επιχειρήσεις.

Τό σύστημα ποσοστῶσεων πού έθεσπίσθη μέ τήν άπόφαση 2794/80 ούδόλως επιβάλλει στίς ένδιαφερόμενες επιχειρήσεις επιβαρύνσεις δυσανάλογες πρός τόν επιδιωκόμενο σκοπό, τήν προσαρμογή δηλαδή τής προσφοράς πρός τήν μειωμένη ζήτηση προϊόντων σιδήρου και χάλυθος. Όπως προκύπτει από τήν νομολογία του Δικαστηρίου, ή ύποχρέωση τών κοινοτικών όργάνων νά φροντίζουν, κατά τήν άσκηση τών έξουσιών τους, ώστε οι επιβαρύνσεις πού επιβάλλονται στίς επιχειρήσεις νά μή υπερβαίνουν ό,τι είναι άναγκαίο για τήν επίτευξη τών επιδιωκομένων σκοπών, δέν μετράται σέ σχέση μέ τήν ειδική κατάσταση μιάς συγκεκριμένης όμάδος επιχειρήσεων.

Σκεπτικό

- 1 Μέ δικόγραφα πού κατέθεσαν στην γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 και 20 Φεβρουαρίου 1981 και έπρωτοκολλήθησαν υπό τους αριθμούς 39/81 και 43/81, οι επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυθος «Χαλυδουργική ΑΕ», εταιρία διεπομένη από τό ελληνικό δίκαιο μέ έδρα τήν Αθήνα και «Έλληνική Χαλυδουργία ΑΕ», διεπομένη επίσης από τό ελληνικό δίκαιο μέ έδρα τόν Πειραιά, ήσκησαν, δυνάμει του άρθρου 33 τής συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγές, μέ τίς όποιες ζητείται ή άκόρωση τών άποφάσεων πού έλήφθησαν στις 19 και 20 Ίανουαρίου 1981 αντι-

στοίχως, δυνάμει τής απόφασεως 2794/80 ΕΚΑΧ τής Έπιτροπής, τής 31ης Οκτωβρίου 1980, περί καθορισμού συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής χάλυδος για τίς επιχειρήσεις τής διομηχανίας σιδήρου και χάλυδος (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010 σ. 50) και τής απόφασεως 3381/80 ΕΚΑΧ τής Έπιτροπής, τής 23ης Δεκεμβρίου 1980, περί καθορισμού των ποσοστών μειώσεως τής παραγωγής κατά τό πρώτο τρίμηνο του 1981 (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010 σ. 88), μέ τίς όποιες καθω-
ρίσθησαν, για τίς προσφεύγουσες, ποσοστώσεις παραγωγής όσον άφορά τόν άκατέργαστο χάλυδα και τά προϊόντα έλάσεως για τό πρώτο τρίμηνο του 1981.

- 2 Οί προσφεύγουσες ισχυρίζονται κατά κύριο λόγο ότι επί των έλληνικών επιχειρήσεων δέν έχουν εφαρμογή οι γενικές αποφάσεις 2794/80 και 3381/80, στίς όποιες στηρίζονται οι προσβαλλόμενες άτομικές αποφάσεις, ή ότι τουλάχιστον είναι άκυρες σε ό,τι τίς άφορά, λόγω του ότι οι γενικές αυτές αποφάσεις έλήφθησαν μονομερώς από τήν Κοινότητα, χωρίς τήν σύμπραξη των έλληνικών άρχων κατά τήν ενδιάμεση περίοδο μεταξύ τής ύπογραφής των πράξεων περί προσχωρήσεως τής Έλληνικής Δημοκρατίας στίς Κοινότητες — άκριδέστερα, στην προκειμένη περίπτωση μεταξύ τής ήμερομηνίας τής απόφασεως πού τό Συμβούλιο των Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων έλαβε στίς 24 Μαΐου 1979 περί προσχωρήσεως τής Έλληνικής Δημοκρατίας στην Εύρωπαϊκή Κοινότητα "Ανθρακος και Χάλυδος και τής πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως πού έχει έπισυναφθεί στην έν λόγω άπόφαση (ΕΕ ειδ. έκδ. 19ης Νοεμβρίου 1979 — L 291 σ. 5 και 17) — και τής ίδιας τής προσχωρήσεως, ή όποία άρχισε νά ισχύει τήν 1η Ιανουαρίου 1981.
- 3 Έπικουρικώς, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ή άπόφαση 2794/80 πάσχει από έλλειψη νομιμότητας, λόγω άνεπαρκούς αιτιολογίας και παραβάσεως των άρθρων 14, 58 και 74 τής συνθήκης ΕΚΑΧ. Έπί πλέον, ή εφαρμογή όρισμένων κριτηρίων τής έν λόγω απόφασεως θά είχε ως συνέπεια τήν μεταχείριση των έλληνικών επιχειρήσεων κατά τρόπο συνεπαγόμενο δυσμενή εις βάρος τους διάκριση έν σχέσει πρός τίς υπόλοιπες επιχειρήσεις τής Κοινότητας.
- 4 Έπειδή ή Έπιτροπή μέ έπιστολές τής 13ης Μαρτίου 1981 έτροποποίησε τίς άρχικές τής αποφάσεις, κατ' εφαρμογή ιδίως του άρθρου 14 τής απόφασεως 2794/80, οι εταιρίες, μέ δικόγραφα πού έπρωτοκολλήθησαν στίς 13 Απριλίου 1981 υπό τους αριθμούς 85 και 88/81, περιέλαβαν στό άντικείμενο των προσφυγών τους και τίς τροποποιητικές αυτές αποφάσεις. Θεωρούν, πράγματι, ότι οι έν λόγω τροποποιήσεις, αν και είναι γενικώς ευνοϊκές γι' αυτές, δέν άναιρούν πάντως όλες τίς αιτιάσεις πού διετυπώθησαν κατά των αποφάσεων 2794/80 και 3381/80 και κατά τής εφαρμογής τους στίς έλληνικές επιχειρήσεις.

Ός πρός τήν εφαρμογή των αποφάσεων 2794/80 και 3381/80 στις ελληνικές επιχειρήσεις

- 5 Στις αποφάσεις της περί καθορισμού των ποσοτώσεων παραγωγής των προσφευγουσών, ή Έπιτροπή διευκρίνισε ότι οι έν λόγω αποφάσεις έλήφθησαν «βάσει τής πράξεως προσχωρήσεως τής Έλλάδος και ιδίως του άρθρου 2 αυτής, καθώς και του άρθρου 3 τής αποφάσεως 2794/80 ΕΚΑΧ και τής αποφάσεως 3381/80 ΕΚΑΧ».
- 6 Οί προσφεύγουσες θεωρούν ότι οι άτομικές αποφάσεις, πού έλήφθησαν γι' αυτές, είναι άκυρες λόγω του ότι οι γενικές αποφάσεις επί των οποίων στηρίζονται δέν έχουν εφαρμογή στις ελληνικές επιχειρήσεις. Άφ' ενός, οι γενικές αυτές αποφάσεις, ως προγενέστερες τής ήμερομηνίας προσχωρήσεως τής Έλληνικής Δημοκρατίας, τήν 1η Ιανουαρίου 1981, δέν συνιστούν πράξεις έκδοθείσες από τά διευρυμένα λόγω τής εισόδου τής Έλλάδος κοινοτικά όργανα. Άφ' έτέρου, οι αποφάσεις αυτές, ως μεταγενέστερες τής ύπογραφης των πράξεων περί προσχωρήσεως τής Έλλάδος, δέν απέτέλεσαν άντικείμενο ύποχρεώσεως άναληφθείσης από τήν Έλληνική Δημοκρατία, ούτε έπεκυρώθησαν από αυτή. Δέν δύναται, πράγματι, νά γίνει δεκτό ότι οι πράξεις των θεσμικών όργανων, στις οποίες άναφέρεται τό άρθρο 2 τής πράξεως προσχωρήσεως, ήδύναντο νά είναι πράξεις μέλλουσες, άπροσδιορίστου περιεχομένου και, έπομένως, άγνωστες στά συμβαλλόμενα μέρη κατά τήν ήμέρα πού συνήφθη ή διεθνής συμφωνία.
- 7 Καί άν άκόμη ύποτεθει ότι οι έν λόγω γενικές αποφάσεις ήδύναντο νά έπεκταθούν και στις ελληνικές επιχειρήσεις, οι τελευταίες θά είχαν βασίμους λόγους νά άμφισβητήσουν τήν δυνατότητα εφαρμογής τους. Πράγματι, γιά τίς αποφάσεις αυτές, δέν ήκολουθήθη ούτε ή διαδικασία προσαρμογής, πού προβλέπουν τά άρθρα 22 και 146 τής πράξεως προσχωρήσεως, ούτε ή διαδικασία πληροφορήσεως και διαβουλεύσεως πού προβλέπει ή συμφωνία πού προσηρτήθη στην ύπογραφήσα στην Άθήνα στις 28 Μαΐου 1979 τελική πράξη (ΕΕ είδ. έκδ. τής 19ης Νοεμβρίου 1979 — L 291 σ. 179 και 191).
- 8 Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ή άπόφαση 2794/80, στηριζομένη στην διαπίστωση μιās καταστάσεως έκδήλου κρίσεως κατά τήν έννοια του άρθρου 58, όπως ή διαπίστωση αυτή διατυπώνεται στό προοίμιο τής αποφάσεως, άντιπροσωπεύει άποκλειστικά τήν «κατάσταση τής Κοινότητας χωρίς τήν Έλλάδα». Έπομένως, ή έν λόγω άπόφαση, έκ τής φύσεώς της, δέν έχει εφαρμογή στις επιχειρήσεις του κράτους αυτού.

Ώς προς τό αποτέλεσμα τών αποφάσεων 2794/80 και 3381/80

- 9 Κατά τό άρθρο 2 τής πράξεως προσχωρήσεως, «από τής προσχωρήσεως, οί διατάξεις τών αρχικών συνθηκών και οί πράξεις τών όργάνων τών Κοινοτήτων δεσμεύουν τήν Έλληνική Δημοκρατία και εφαρμόζονται στό κράτος αυτό, υπό τούς όρους πού προβλέπονται στίς συνθήκες αυτές και στήν παρούσα πράξη». Σύμφωνα μέ τό άρθρο 2 τής απόφάσεως του Συμβουλίου, τής 24ης Μαΐου 1979, ή προσχώρηση τής Έλληνικής Δημοκρατίας στήν Εύρωπαϊκή Κοινότητα "Ανδρακος και Χάλυδος άρχισε νά ισχύει τήν 1η Ίανουαρίου 1981, μέ τήν κατάθεση, κατά τήν ήμερομηνία αυτή, του έγγραφου προσχωρήσεως τής Έλληνικής Δημοκρατίας. Έκ του συνδυασμού τών δύο αυτών διατάξεων προκύπτει ότι κρίσιμη είναι ή 1η Ίανουαρίου 1981 και όχι ή ήμερομηνία τής απόφάσεως του Συμβουλίου και τής υπογραφής τών πράξεων περί προσχωρήσεως, προκειμένου νά προσδιορισθούν οί πράξεις τών όργάνων πού δεσμεύουν τήν Έλληνική Δημοκρατία και έχουν εφαρμογή στό κράτος αυτό.
- 10 Τά άρθρα 22 και 146 τής πράξεως προσχωρήσεως δέν άφορούν τό πρόβλημα πού έχει τεθεί. Οί διατάξεις αυτές εφαρμόζονται μόνον στίς πράξεις τών όργάνων, οί προσαρμογές τών όποιων, κριθείσες άναγκαίως κατά τήν στιγμή τής υπογραφής τών σχετικών μέ τήν προσχώρηση εγγράφων, έπρεπε νά είχαν πραγματοποιηθεί κατά τήν διάρκεια τής ενδιάμεσου περιόδου. Για τίς νέες πράξεις πού έπρόκειτο νά έκδοθούν κατά τήν διάρκεια τής περιόδου αυτής, τά μέν όργανα είχαν ύπ' όψη τους τήν επικείμενη προσχώρηση τής Έλληνικής Δημοκρατίας, ή δέ τελευταία είχε τήν δυνατότητα νά προβάλει τά συμφέροντά της, σέ περίπτωση ανάγκης, ιδίως μέσω τής διαδικασίας πληροφορήσεως και διαβουλευσεως, ή όποία προβλέπεται σέ συμφωνία πού έχει προσαρτηθεί στήν τελική πράξη (ΕΕ είδ. έκδ. τής 19ης Νοεμβρίου 1979 — L 291 σ. 191)
- 11 Έπομένως, δέν δύναται νά άμφισβητηθεί ότι ή άπόφαση 2794/80, ή όποία έξεδόθη στίς 31 Όκτωβρίου 1980 και ή άπόφαση 3381/80 πού έξεδόθη στίς 23 Δεκεμβρίου 1980, περιλαμβάνονται μεταξύ τών πράξεων τών όργάνων πού έτέθησαν έν ισχύι, χωρίς προσαρμογές, έναντι τής Έλληνικής Δημοκρατίας και στήν επικράτειά της κατά τό χρονικό σημείο πού έπραγματοποιήθη ή προσχώρηση, δηλαδή τήν 1η Ίανουαρίου 1981, δυνάμει του άρθρου 2 τής πράξεως προσχωρήσεως.
- 12 Πρέπει νά προστεθεί ότι μόνον μέ τήν λύση αυτή άποφεύγεται ή διακοπή τής συνεχείας τής κοινοτικής έννόμου τάξεως όσον άφορά τήν εφαρμογή της στήν Έλληνική Δημοκρατία. Άπό τό σύστημα τής πράξεως προσχωρήσεως προκύπτει ότι τό προσχωρούν κράτος άποδέχεται τό σύνολο τών πράξεων τών όργάνων πού έχουν έκδοθεί μέχρι τής ήμέρας τής πραγματοποιήσεως τής προσχωρήσεως

του, ενώ η άποψη των προσφευγουσών θά έδημιούργει, ως προς τό κράτος αυτό, νομοθετικό κενό όσον αφορά την ένδιάμεση περίοδο μεταξύ τής ύπογραφής των πράξεων περί προσχωρήσεως και τής έναρξεως τής ισχύος τής έν λόγω προσχωρήσεως.

Ός προς την διαδικασία πληροφορήσεως και διαβουλεύσεως

- 13 Στην τελική πράξη, πού ύπεγράφη στην Άθήνα στις 28 Μαΐου 1979, αναφέρεται ότι «οί πληρεξούσιοι και τό Συμβούλιο, έλαβαν επίσης υπό σημείωση την συμφωνία περί τής διαδικασίας λήψεως όρισμένων αποφάσεων και άλλων μέτρων, τά όποια πρέπει νά ληφθούν κατά την περίοδο πού προηγείται τής προσχωρήσεως, ή όποια έπηλθε στο πλαίσιο τής συνδιασκέψεως μεταξύ των Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων και τής Έλληνικής Δημοκρατίας και προσαρτάται στην παρούσα τελική πράξη».
- 14 Κατά την συμφωνία πού προσαρτάται στην τελική πράξη μέ τίτλο: «Διαδικασία πληροφορήσεως και διαβουλεύσεως για την λήψη όρισμένων αποφάσεων», οι διατάξεις έθεσπίσθησαν μέ σκοπό νά εξασφαλισθεί ή ενημέρωση τής Έλληνικής Κυβερνήσεως για κάθε πρόταση ή ανακοίνωση τής Έπιτροπής πού θά ήδύνατο νά όδηγήσει σε αποφάσεις του Συμβουλίου άλλες εκτός από αποφάσεις διαχειρίσεως.
- 15 "Αν ύποτεθεί ότι ή ύποχρέωση αυτή δύναται νά θεωρηθεί ως περιλαμβάνουσα τό σχέδιο των αποφάσεων στις όποιες αναφέρεται τό άρθρο 58 τής συνθήκης ΕΚΑΧ, τίς όποιες έπρόκειτο νά λάβει ή ίδια ή Έπιτροπή, υπό την επιφύλαξη συμφώνου γνώμης του Συμβουλίου, από τίς έξηγήσεις πού παρέσχε ή Έπιτροπή προκύπτει έν πάση περιπτώσει ότι ή διαδικασία πληροφορήσεως ήκολουθήθη κανονικά κατά την ένδιάμεση περίοδο. Οί προσφεύγουσες δέν παρέσχον ένδείξεις πού νά θέτουν έν άμφιδύλω ότι ή Έλληνική Κυβέρνηση ήταν σε θέση νά προβάλλει τά συμφέροντά της έναντι των σχεδίων τής Έπιτροπής, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τής προσαρτηθείσης στην τελική πράξη συμφωνίας.

Ός προς την διαπίστωση τής καταστάσεως κρίσεως

- 16 Τό έπιχείρημα των προσφευγουσών, σύμφωνα μέ τό όποιο ή διαπίστωση τής καταστάσεως κρίσεως δέν είναι αντιπροσωπευτική τής μετά την προσχώρηση τής Ελλάδος καταστάσεως, δέν λαμβάνει υπ' όψη ότι ή ύπαρξη μιás τέτοιας καταστάσεως πρέπει νά εκτιμάται σφαιρικά, σε σχέση μέ τό σύνολο τής Κοινότητας. Δέν δύναται, επομένως, νά αποκλεισθεί ή λήψη μέτρων δυνάμει του άρθρου 58, έστω και άν σε όρισμένα Κράτη μέλη ή σε όρισμένες περιοχές τής

Κοινότητας μερικές επιχειρήσεις έχουν επηρεασθεί λιγότερο από άλλες από την γενική κρίση. Έν πάση περιπτώσει, δέν απέδειχθη ότι ή είσοδος της Έλλάδος στην Κοινότητα είχε ως αποτέλεσμα νά μεταβάλλει ούσιωδώς την γενική κατάσταση της αγοράς προϊόντων χάλυβος και σιδήρου στο σύνολο της Κοινότητας. Έπομένως, τό έπιχειρημα αυτό πρέπει νά απορριφθεί.

- 17 Έκ πάντων τών άνωτέρω προκύπτει ότι δέν δύναται νά άμφισβητηθεί ή έφαρμογή τών αποφάσεων 2794/80 και 3381/80 επί τών ελληνικών επιχειρήσεων από 1ης Ιανουαρίου 1981.

Ός πρός τίς αιτιάσεις πού βασίζονται στά άρθρα 58, 74 και 14 της συνθήκης ΕΚΑΧ

- 18 Έπ' αυτού, οι προσφεύγουσες άναπτύσσουν ένα σύνολο επιχειρημάτων πού στηρίζονται συγχρόνως στην παράβαση από την Έπιτροπή τών άρθρων 58 και 74 της συνθήκης, στην άνεπαρκή αίτιολογία της άποφάσεως 2794/80 και στην δυσμενή διάκριση εις βάρος τών ελληνικών επιχειρήσεων. Δέν διευκρινίζουν σέ τί συνίσταται ή παράβαση του άρθρου 14, όποτε ή αίτίαση αυτή δέν χρειάζεται νά έξετασθεί λόγω άοριστίας.

Ός πρός την σχέση μεταξύ τών άρθρων 58 και 74

- 19 Οί προσφεύγουσες άμφισβητούν πρώτον τό κύρος της άποφάσεως 2794/80, λόγω του ότι μέ την άπόφαση αυτή, αντίθετα πρός τίς έπιταγές της πρώτης παραγράφου του άρθρου 58 της συνθήκης, έθεσπίσθησαν ποσοστώσεις παραγωγής εις βάρος τών επιχειρήσεων, χωρίς τό σύστημα αυτό νά συνοδεύεται από μέτρα περιορισμού τών εισαγωγών προϊόντων σιδήρου και χάλυβος δυνάμει του άρθρου 74 της ίδιας συνθήκης.

- 20 Σύμφωνα μέ τό άρθρο 58 παράγραφος 1, ή Έπιτροπή, σέ περίπτωση εκδήλου κρίσεως και ύπό την προϋπόθεση ότι τά μέτρα δράσεως πού προβλέπονται στο άρθρο 57 δέν έπαρκούν για την αντιμετώπισή της, όφείλει «νά καθορίσει ένα σύστημα ποσοστώσεων της παραγωγής, συνοδευόμενο, στον βαθμό πού είναι αναγκαίο, από τά μέτρα πού προβλέπονται στο άρθρο 74». Σύμφωνα μέ την τελευταία αυτή διάταξη, ή Έπιτροπή δύναται σέ μία τέτοια κατάσταση νά άπευθύνει συστάσεις στα Κράτη μέλη μέ σκοπό την έπιβολή τών καταλλήλων περιορισμών τών εισαγωγών.

21 'Από τις προαναφερθείσες διατάξεις προκύπτει ότι η έπιβολή περιορισμών στις εισαγωγές δέν αποτελεί άναγκαστική συνέπεια τής θεσπίσεως ποσοτώσεων παραγωγής. Η έπιβολή τέτοιων περιορισμών εξαρτάται από τήν εκτίμηση, εκ μέρους τής Έπιτροπής, τής καταστάσεως τής αγοράς σιδήρου και χάλυδος και τής ανάγκης προστασίας πού ένδεχομένως χρειάζεται η αγορά αυτή. Η ανάγκη αυτή αποτελεί συγχρόνως συνάρτηση τών δυνατοτήτων διαθέσεως τής ύπαρχούσης στην έσωτερική αγορά παραγωγής και του έξωτερικού έμπορίου. Το έξωτερικό όμως έμπόριο συνεπάγεται τό νά λαμβάνονται ύπ' όψη οι συμβατικές υποχρεώσεις τής Κοινότητας έναντι τών τρίτων χωρών και οι έπιπτώσεις πού θά ήδύνατο νά έχουν οι περιορισμοί τών εισαγωγών, τόσο στις κοινοτικές έξαγωγές γενικώς, όσο και στις έξαγωγές προϊόντων σιδήρου και χάλυδος ειδικότερα.

22 'Η λήψη ύπ' όψη τών δεδομένων αυτών, όπως έκρινε ήδη τό Δικαστήριο μέ τις αποφάσεις του τής 18ης Μαρτίου 1980 (*SpA Ferriera Valsabbia e.a.*, 154, 205, 206, 226 έως 228, και 264/78, 39, 31, 83 και 85/79, Rec. σ. 907) και τής 16ης Φεβρουαρίου 1982 (*Rumi* 258/80), άπαιτεί τήν εκτίμηση μιās πολυπλόκου οικονομικής καταστάσεως, ή όποία αποκλείει κάθε αυτόματη σύνδεση, διά του άρθρου 58 παράγραφος 1, μεταξύ τής θεσπίσεως ποσοτώσεων παραγωγής και τής έπιβολής περιορισμών επί τής εισαγωγής ανταγωνιστικών προϊόντων. Οι προσφεύγουσες δέν ήδυνήθησαν νά άποδείξουν τήν συνδρομή περιστάσεων πού θά ήδύναντο νά θεμελιώσουν υπέρβαση, εκ μέρους τής Έπιτροπής, τής έξουσίας εκτίμησης πού τής παρέχει στο θέμα αυτό τό σύστημα τών άρθρων 58 και 74 τής συνθήκης.

Ός πρός τήν «εϋλόγη δάση» σύμφωνα μέ τό άρθρο 58 παράγραφος 2

23 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται δεύτερον ότι οι ποσοτώσεις παραγωγής πού προβλέπει η γενική άπόφαση 2794/80 δέν καθορίσθησαν επί «εϋλόγου δάσεως», κατά τήν έννοια του άρθρου 58 παράγραφος 2 τής συνθήκης. Άκριδέστερα, θεωρούν ότι, αντί νά καθορισθούν έν άναφορά πρός τήν πραγματική παραγωγή, έπρεπε νά καθορισθούν έν σχέσει πρός τήν ικανότητα παραγωγής τών επιχειρήσεων.

24 Πρός αντίκρουση του επιχειρήματος αυτού, πρέπει κατ' αρχάς νά ληφθεί ύπ' όψη ότι, όπως προκύπτει από τά μή άμφισβητηθέντα στοιχεία πού προσεκόμισε η Έπιτροπή, κατά τήν υπό κρίση περίοδο, οι προσφεύγουσες δέν ήδυνήθησαν καν νά εξαντλήσουν τήν ποσόστωση πού τούς έπεβλήθη, όποτε στην προκειμένη περίπτωση τό ζήτημα άν ό καθορισμός τών ποσοτώσεων έγινε δάσει τής μιās ή τής άλλης μεθόδου στερείται σημασίας.

- 25 Έξ άλλου, πρέπει νά παρατηρηθεί ότι τό άρθρο 58 παράγραφος 2 τής συνθήκης δέν περιορίζει τήν έλευθερία τής Έπιτροπής σέ ό,τι άφορά τήν έπιλογή τής δάσεως πού χρησιμεύει γιά τόν εύλογο καθορισμό τών ποσοτώσεων σέ μία δεδομένη οικονομική κατάσταση. Από τίς εξηγήσεις πού έδόθησαν κατά τήν διάρκεια τής διαδικασίας προκύπτει ότι δέν δύναται λογικώς νά άμφισβητηθεί ότι άποτελεί «εύλογη δάση», κατά τήν έννοια του άρθρου 58 παράγραφος 2, τό κριτήριο τής πραγματικής παραγωγής τών έπιχειρήσεων πού έπέλεξε ή Έπιτροπή. Πράγματι, τό κριτήριο αυτό, όπως χρησιμοποιείται στό άρθρο 4 τής άποφάσεως 2794/80, άποτελεί, άφ' ενός μόν, μία δάση άντικειμενικής εκτίμησης πού έπιτρέπει νά άποφεύγονται οι άβεβαιότητες πού ένυπάρχουν στήν εκτίμηση ενός στοιχείου, έν μέρει ύποθετικού, όπως ή ικανότης παραγωγής, άφ' έτέρου δέ, έπιτρέπει τήν μείωση τής συνολικής παραγωγής, χωρίς ώστόσο νά μεταβάλλει τίς άντίστοιχες θέσεις τών έπιχειρήσεων στήν άγορά.
- 26 Όπως προκύπτει έκ τών άνωτέρω, οι αίτιάσεις πού άναφέρονται στήν παράβαση τών άρθρων 58 και 74 πρέπει νά άπορριφθούν.

Ός πός τήν αίτίαση τής δυσμενούς διακρίσεως

- 27 Τέλος, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι ή έφαρμογή τής γενικής άποφάσεως 2794/80 συνεπάγεται δυσμενή διάκριση εις βάρος τών ελληνικών έπιχειρήσεων, λόγω του ότι ή άπόφαση αυτή στηρίζεται, γιά τόν καθορισμό τών ποσοτώσεων παραγωγής, σέ κριτήρια, τά όποία δέν δύναται νά εφαρμοσθούν στίς ελληνικές έπιχειρήσεις. Πράγματι, τά κριτήρια αυτά άφορούν μία περίοδο κατά τήν όποία οι έν λόγω έπιχειρήσεις δέν υπέκειντο στους κανόνες του κοινοτικού δικαίου. Άκριδέστερα, οι προσφεύγουσες, άναφέρονται σχετικά στό κριτήριο του μέσου όρου χρησιμοποίησεως τών δυνατοτήτων παραγωγής του άρθρου 4 παράγραφος 3, τό όποιο έξαρτάται από τήν προϋπόθεση ότι ή έπιχείρηση «συμμετέχε από τόν Ιούλιο του 1977 μέχρι τόν Ιούνιο του 1980 στό πρόγραμμα παραδόσεων πού κατήρτισε ή Έπιτροπή», καθώς και στό έπενδυτικά πρόγραμμα πού έδηλώθησαν δεόντως και γιά τά όποία ή Έπιτροπή δέν διετύπωσε άρνητική γνώμη, πού άναφέρονται στό άρθρο 4 παράγραφος 4.
- 28 Έπ' αυτού, άρκει νά παρατηρηθεί ότι στό σύστημα τής γενικής άποφάσεως 2794/80, τόσο ή μία, όσο και ή άλλη από τίς δύο προαναφερθείσες διατάξεις — οι όποιες έξ άλλου δέν συνέβαλαν καθόλου στον καθορισμό τών ποσοτώσεων τών προσφευγουσών — σκοπό έχουν νά διορθώσουν, υπέρ όρισμένων έπιχειρήσεων, τό άποτέλεσμα τής λήψεως ύπ' όψη τών παραγωγών άναφοράς, πού καθο-

ρίζονται στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 4. Ακριβέστερα, οι διατάξεις που προέταξαν οι προσφεύγουσες έχουν ως σκοπό να προσαρμόσουν τις παραγωγές αναφοράς ορισμένων επιχειρήσεων, λαμβανομένων υπ' όψη, αφ' ενός μόν, της συμμετοχής τους κατά την υπό κρίση περίοδο σε προγράμματα έκουσας μείωσης, αφ' ετέρου δέ, των περιορισμών που συνεπάγεται γι' αυτές ο ασκούμενος από την Επιτροπή έλεγχος επί των νέων επενδύσεων. Δεδομένου ότι οι παράγοντες αυτοί δεν ήδυνήθησαν να διαδραματίσουν κανένα ρόλο για τις ελληνικές επιχειρήσεις, λόγω ακριβώς του γεγονότος ότι αυτές δεν υπέκειντο ακόμη στους κανόνες της Κοινότητας, τά μέτρα που έλήφθησαν για να επιτρέψουν την επί εϋλόγου βάσεως εκτίμηση της παραγωγής αναφοράς των επιχειρήσεων της υπό την προηγουμένη σύνθεσή της Κοινότητας, δεν δύναται να θεωρηθούν ως διάκριση εις βάρος τους.

- 29 Έπομένως οι αιτιάσεις αυτές πρέπει επίσης να απορριφθούν.
- 30 Έκ των άνωτέρω προκύπτει ότι οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν.

Έπί των δικαστικών έξόδων

- 31 Κατά τό άρθρο 69 παράγραφος 2 του κανονισμού διαδικασίας, ό ήττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά έξοδα.
- 32 Έφ' όσον οι προσφεύγουσες ήττήθησαν, πρέπει να καταδικασθούν στά δικαστικά έξοδα.

Διά ταυτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει και άποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές.
- 2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στά δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των δαπανών της διαδικασίας άσφαλιστικών μέτρων που τούς άφορα και

ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων πού κατελογίσθησαν σέ ἄλλους διαδίκους μέ τις διατάξεις τῆς 16ης Σεπτεμβρίου καί 25ης Νοεμβρίου 1981.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koormans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 16 Φεβρουαρίου 1982.

Ὁ γραμματεὺς
P. Heim

Ὁ πρόεδρος
J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ
PIETER VERLOREN VAN THEMMAAT
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1982¹

*Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,*

1. Είσαγωγή

Οἱ προτάσεις πού ἔχω τήν τιμή νά ἀναπτύξω σήμερα ἀφοροῦν τίς συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 39, 43, 85 καί 88/81, οἱ ὁποῖες παραμένουν ἀκόμη ἐγγεγραμμένες στό πρωτόκολλο τοῦ Δικαστηρίου μετά τήν παραίτηση τῆς «Μεταλλουργικῆς Χάλυψ ΑΕ». Στίς τέσσερις αὐτές ὑποθέσεις, οἱ Ἕλληνες παραγωγοὶ χάλυδος ἐζήτησαν, δάσει τοῦ ἀρθροῦ 33 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, τήν ἀκύρωση τῶν ἀτομικῶν ἀποφάσεων μέ τίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή καθώρισε, σέ ὄ,τι τίς ἀφορᾷ, τίς ποσοστῶσεις παραγωγῆς ἀκατεργάστου χάλυδος καί προϊόντων ἐλάσεως γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981.

Οἱ ἀτομικές ἀποφάσεις, γιά τίς ὁποῖες πρόκειται ἐστηρίχθησαν στίς γενικές ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς 2794/80/ΕΚΑΧ, τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980 (JO 291, L 1980), περί θεσπίσεως συστήματος ποσοστῶσεων παραγωγῆς χάλυδος γιά τίς ἐπιχειρήσεις τῆς βιομηχανίας σιδήρου καί χάλυδος καί 3381/80/ΕΚΑΧ, τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1980 (JO L 355, 1980). Ὁ κύριος λόγος πού ὤθησε στήν λήψη τῶν μέτρων αὐτῶν πρὸς ἀντιμετώπιση τῆς κρίσεως ἦταν, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ πρῶτου μέτρου πού ἀνεφέρθη, ἡ ἀπότομη πτώση τῆς ζήτησεως χάλυδος, τόσο ἐντός τῆς κοινοτικῆς ἀγορᾶς, ὅσο καί τῆς παγκοσμίου ἀγορᾶς κατὰ τήν διάρκεια τοῦ τρίτου τριμήνου τοῦ 1980. Τό ποσοστό ἀξιοποιήσεως τῆς παραγωγικῆς δυναμι-

1 — Μετάφραση ἀπό τὰ ὀλλανδικά.